

[Faint, illegible handwritten text]

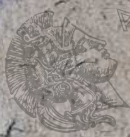
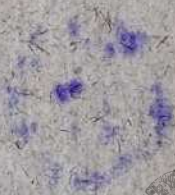
[Faint handwritten numbers]
7018
1500
7518

3595

85

ANT

5

AKADHMI

BOHNS

Α Ξ Η Ε Η Ε Γ Γ

ΔΙΑ ΣΤΟΙΧΩΝ

ΤΟΥ ΔΕΙΝΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ
Νήσω Κρήτι γλωσμένε εις τλω οποιασ φερέχει, την
σηληρότητα κ' αιχμαλωσίας τ' άθειων αγαρνων, κ'
πώς εκυριευσαν όχι μόνον τα Χαια, κ' το Ρ' έθυ-
μον μα και ελον το νησι, και ελον ενα πολε-
μεισιν, κ' αυτο το με ελον Κασρον.

Σωτεθεισα παρα Ανθιμα Γεραμονα κ' το Διαι τ' ειν, κ' Αγγε-
λικε χηματος Ακακιε με το ημαδεντες το Διακρυση.

Τε εκτης νησω Κεφαλωιας ορμασε, κ' σφετυπωδε, εις
τες ρα χ ξ ζ' οικειοις αυτε αμάλωμοι με διαφοραις
προσθηκαι, κ' νυ νεωσι μετατυπωδεισα κ'
μετα πλεισις οπιμαλειαις διορθωδεισα.

ΕΝΕΤΙΗΣΙ, Παρα Βαλεντινω τα Μορταλι. αχου'.

CON LICENZA DE' SUPERIORI.

ΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΡ. 2456
ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΣΙΒΕΡΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΟΥΔΕ ΚΤΗΤΩΡ
ΕΞΕΔΟΣΗ Α. ΣΙΒΕΡΙΑΝΣ
ΕΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Γ Ψ Ξ Χ Θ

Η

Θ Ι Κ Ο Ι

Τίχοι είναι δώδεκα μέτροι, εύμορφοι κῆ πανεμέτροι.
Διὰ τὴν Κρήτην ἔκαστος καὶ μέτρον, ὅπως εἶναι κρεσσέμετρον.
Καὶ πολλὰ ὠρεοτάτη, πείθεσ κῆ κλαυθμιαὶς γιομάτι,
Αἵματα πολλὰ ἔφονοι, καθὼς ἡ ῥῆμα βεβαιώη.
Κλάματα λέγω κῆ θρύνες, χωρισμὸς πολλὰς κινδύνες
Πᾶλθασι σῆτες τὲς χρόνους, κόποι βάσανα κῆ πόνους.
Εἰς τὸν πόλεμον ἐκέκον, τῆν τερκῶν κῆ σαρακῶων,
Ὅποπόταν τὴν ἡμέρα, ἀμεξοὶ ὡς τὴν ἑσπέρα.
Κ' εἶπαν ποδοκίλιστροί, εἰς τὴν γλῶσσαν ἔξοπλομέτροι,
Ανεγνώρημοι καὶ μέτροι, μετὰ τὰ αἵματα βαλμέτροι.
Κετζοκέφαλα κεφάεια, κρήμα εἰς τὰ παλιγκάεια,
Σώματα πολλὰ πειρίασα, πᾶς ἡ στρατὸς ἐγιομίσαν.
Σαὺ ἀσκίαπανε πορισμέτροι, βρωμεροῖς ἐκοιλιασμέτροι,
Ἐπὶ μία μερὶα ἔλλη, σὺγχησις πολλὰ μεγάλη.
Λέγω ἐκ τὲς τερκῆς τότες, ἅμα κῆ ἐκ τὲς Χαλιότις,
Νεοὶ εύμορφοι αἰδρωμέτροι, εἶπαν τότε σκοτομέτροι.
Μαρκομπῆζα κῆ δοξάεια, μετὰ σπαθία κῆ μετὰ κοιτάρια,
Πᾶσαιε καθαρῶτάτοι, εύμορφοὶ ὠρεοτάτη.

Εἶναι τῶρα βρομισμοῦροι, κὶ γυμνοὶ κὶ ξαπλομοῦροι,
Τὰ κορμιά μὲ δὶχος πνεῦμα, εἶτατε μέσα σὸ αἷμα.
Πῆ σμίγαν τὰ δύο μέρη, νύκτα φρωτὶ κὶ μεσημέρη,
κὶ τὸ πόλεμον ποδῶσαν, κὶ τὰ βόλια πῶται τόσα.
Ὅποπότασά σαὶ χαλάζη, ποῖος κεῖνὰ μὲν ξομάζει,
Τόσον γὰ κακὸν πογίνη, εἰς τὴν συμφορὰν ἐκείνη.
Ποξομάξαι ἐκ τῷ τάφου, οἱ νεκροὶ καθὼς σαὶ γράφω,
Ὡς ἐπὶ μικρὰ παιδεῖα, μέσα ἀπὸ τὴν κοιλία.
Διατί ἐσοτοδικαί, κὶ κτὴ μύξα δὲ δὴ γῆρας,
Καὶ αἰ ἰδῶσιν τὴν ἡμέρα, τὸν γλυκεῖ τῶτον αἶρα.
Νὰ ἰδῶν τὸν χαρακτῆρα, τῶ δεωότε κὶ σωτῆρα,
Ἀλλὰ πῆγαν εἰς τὸν ἄδλυ, μετὰ τῆς μηξὸς ὀμάδι.
Λέγω κῆραις ποσοτοδικαί, κὶ τὸν θάνατον γούτικα,
Ἀπὸ τῆ πολλῶν σαγίταις, ὅπορείχταν οἱ μαχίται.
Πῆ ρύχταν μὲ φροθυμίαν, εἰς τὰ δολιὰ τὰ χαίτια,
Λεμπαρδιαῖς πολλὰτε φέκια, ὡσαὶ τὰ ἀσροπελέκια
Χαλασμός πολλὸς τὴν χώρα, εἶχασιν τὴν κάθε ὥρα,
Καὶ ἀλύπητα βαρῶσαν, κὶ ποτὲ δὲν ἐσηγῶσαν.
Νέως γέρας ἐχωρίζαι, σαὶ ἀσάχια τζεθερίζαι,
Ἐκεῖνὰ ἰδῆς τὰ μακελιά, κὶ τὴν τόσει σωτελιά.
Πῆ πηχῶσαν σαὶ πδολάκια, τὰ κομάτια σὰ χαρτάκια
Χέρι αὐτῶν πολλὰ κομῶρα, τὸ σπαθὶ κρατεῖ καθῶσα.
Καὶ κεφάλια νὰ πετῶνται, σαὶ νεραῖτζια νὰ θωρῶνται
Τὰ κορμιά ὄξαπλομοῦρα, κρῆμα σὰυτὰ τὰ κοῖμοῦρα
Καὶ οἱ ζωνταῖοι ἐχλωμιάσαν, κὶ τὴν ὄψιτες ἐχάσαν
Κετασαν ἀπεδαμοῦροι, κίξερνοι καὶ μαραμοῦροι.
Ποῖος τότε νὰ μὲν κλάψη, κὶ νὰ μὲν ἀσασνάξη,
ἀπὸ ψυχῆς νὰ μὴν δακρύση, ὥστε πῆ νὰ γαλακτίση.

Νὰ θρυνώσῃ νὰ πειθίσῃ, ἄμεξα ἰαφ' τὴν φύσιν.

Κλαύσε ἤλιε σελῶν, τὴν καὶ μὲν χώρα κένυ.
ἢ θρυνήσατε λαγκάδα, βρύσαις κάμποι καὶ λιβάδα,

Καὶ τὰ δρόρη ξεραθῆτε, τὰ χορτάρια μαρανθῆτε.

Τὰ φητὰ μὴ ξεβλασίσων, βότανα μὴ δὲ ἀδίσων,

Εἰς αὐτὴν τὴν δυσυχίαν, ὅπως ἦλθε σὰ Χαρία.

Ὡς καθὼς ἐκαπασάθη, σόσα βάσανα καὶ πάθη,

Ὅπως ἦτον σαὶ περβόλη, καὶ σὲ καμάρωναν ὅλοι.

Τώρα δὲ τὴν ἔρημάξασ, καὶ τὰ παλικάρια σφάξασ,

Ὅπως εἶπαν παρξेमσία, λέγω κί ἀραβονιασμία.

Ὅλους τὴν ἔφωνέψασ, καὶ γυναικίς ἐχίρῆψασ,

Καὶ πολλαῖς ἐκείθε φύγασ, καὶ σὴν ξενητιά ἐπῆγασ.

Καὶ καλὸς ἦσε γιὰ τὴν ἄρα, θάνατε δὲ τὴν ἄρα, (ὄλους.

Νάρθῃς νὰ μαῖ παρξῆς ὄλους, ἐκ τῆς τέρξῃς τῆς παῖ

Τῆς παμίαρῃς τῆς σκύλῃς, τῆς ἐχθρῆς καὶ ὄχι φίλῃς,

Εἴλλα ἔλλα ἐπαρέμας, καὶ ἐδόθε λύξωσέμας.

Εἴ τὰ βάσανα τὰ τόσα, τῆς κινδύνῃς πῆ πλακόσασ,

Εἴλλα ἔλλα χαρῆ χαρῆ, δολερῆ καὶ μαῦρε μαῦρε.

Εἴλλα ἔλλα μὲν ἀργίσης, καὶ ἐμαῖ ἀλισμονίσης,

εἰς τὴν παίδύσιν τὴν τόσιν, δόσα νὰ παύσιν καμπόσιν

Κι δὲ τῆ ματαίῃς βίῃ, τῆ φύτῃς ἔτρεῖς σαθλίῃς,

Διὰ νὰ λούθῃρωθῆμεν, καὶ τὰ αἴωνὰ φρονῆμεν.

Καὶ τῆ Παραδείσῃς κάλη, ὄλοιμας μικροὶ μεγάλοι,

Παῖτες δὲ νὰ ὀμῆσιν, τὴν Χειρὸν νὰ φροσκινῶσιν.

Τὴν ξιάδα τὴν ἀγία, δέσπονα τὴν παταγία, (με.

Κλαύσαται παῖτες ἀδελφοίμῃς, εἰς τὴν παραπονεσί-

Τῆς καίμῃς Κοιδωνοίταις, σόσα βάσανα καὶ φρίκαις,

Καὶ θρυνήσεται ἡλαῖος, ὄλοισας ταχὺ δὲ θῆος.

Κλαύσεται αὐτὸ τὰ πάθη, ὀποκαρδίας μέσα τὰ βάθη,
Τῆς δεινῆς αἰχμαλωσίας, τ' ἀπφλῆς ἔδφσαχίας.
Πῆ τὴν πύραν οἱ βαρβαρι, ἔ'πεσει εἰς τώσα βαρῆ.
Ἀπὸ τοῦ τῆρκον τὰ πάθη, κ' πῆσει πολλὰ σὰ βάθη.

ΦΡΗΣ ΔΕΞΕΞΕΞΕΩΣ

Τ Η Σ Ε Π Α Ν Ε Λ Ε Τ Σ Ε Ω Σ ,

Καὶ χρομῆς, ἐν τῇ ἀθλιασίᾳ Κρήτι
ὑπὸ τῆς ἀθέων ἀγαρῶν.

Σωτῆρες παρὰ Ἀκκίου Γερομονάχου
τῆ φώλω Ἀντίμου τῆ Διάκρουσι.

ΤΡΧΟΝΤΕΣ νὰ ἀκούσετε, μὲ τὴν καρδίαν καὶ μῦθον,
τὰ βάσανα ὅπῃ ἔπαθεν, Κρήτης ἠφημισ μῦθον.
Ἦγεν Χανιά καὶ Ρέθυμνον, πᾶσα ἦεν ἡ κλάψη,
Νὰ λυπηθῆ ἄπο καρδίας, καὶ νὰ αἰστανάξῃ.
Καὶ τὰ λοιπὰ πείχωρα, πῶς αἰχμαλωτιώθηκαν,
Ἀπὸ τὸ γένος τῆς τερκῶν, καὶ καταρῆμαώθηκαν.
Ὅπῃ μὲ τὴν ὀπιβελῶν, αὐτῆνως τὰ ἐπῆρσεν,
Καὶ ἕκα μὲ τέκνα ὄρφανα, καὶ θρήνησαν αἱ χῆραι.
Ἰδετε ὅλοι τί ἕκα μὲν, καὶ ἐδέ ποσῶς ἐξάσθη,
Ἀμάχη δὲ ἄφορμῆ, πῶς εἶχε τὴν ἀγάπην.
Καὶ ἐχάλασε τὴν ἐνώσιν, καὶ τὴν πολλὴν εἰρήνην,
Καὶ ἐπανῆλθον σκάνδαλα, καὶ δάκρυα καὶ θρήνοι.
Λοιπὸν τῶρα νὰ κέσσετε, νὰ μάθῃτε τὸ τέλος,
Ἄν μὲ βοηθήσῃ ὁ λογισμὸς, ἡ γνώσις καὶ τὸ μέλος.
Πῶς ἦτονε ἡ ἀφορμῆ, αὐτὸς νὰ ἀματώσῃ,
Καὶ εἰς τῆς Κρήτης τὸ νησί, τὸν πολέμον νὰ δώσῃ.
Μία Σελτᾶνα ἠδέλησε, νὰ πᾶ νὰ φροσκειώσῃ,
Τὸν Μωαμίτῶν τὸν σαλὸν, ἔπαλιν νὰ γυείσῃ.

Ἐπῆρε βίον φειασόν, σὺν σράτα νὰ ἔξοδιάσῃ,
Ὁ μὲ μὲ τὲς ἀσφράπεκτις, ὅσον νὰ τὴν δῶσῃ.
Ἐπῆρεν καὶ κορίτσια, νὰ εἶναι σιωδιάτις,
Σκλάβες κὲ σκλάβας φειασαί, εἰς τὴν ὑπηρεσίᾳτις.
Μέγαλ καράβι ἐφόρτωσεν, ὅλον φροσκυπητάδες,
Φαγία καὶ φορέματα, ἄσπρα κὲ καμεχάδες.
Νὰ φῆσῃ σὸ φροσκυπήμα, καὶ ἄλλα νὰ χαρίσῃ,
Εἰς τὲς πτωχὲς κὲ πείναι, κὲ πάλιν νὰ γυρίσῃ.
Καὶ τότε ὀρδινιάθηκα, ὅλοιτε νὰ μισώσεν,
Καλὸν καιρὸν ὀρήκασιν, δεῖ νὰ ταξιδῶσεν.
Στὴν σράτα ἐπὲ ἐπήχου, φράγγει τὴν καρτερῶσι,
Τῆς Μάλτας τὰ πλιέμμα, καὶ τὴν ἐπολεμῶσι.
Ἐγινε πόλεμος πολὺς, τότε ἀναμεισάτες,
Καὶ νὰ κοπῆν ἡδέλασι, γιὰ τὴν βασιλίσάτις.
Μὰ τίποτες δὲν ἔκαμα, ἀλλὰ παραδοθῆκα,
Ὀλίγοι ἐμείναι ζωντανοί, εἰς οἱ ἄλλοι ἐκοπῆκα.
Καὶ ἐπῆρα τὴν κότεργα, μὲ ὅλον τὸ καράβι,
Πράγμα πῆ δει ἐπαίτεχε, εἰς ἡλπιζε νὰ λάβῃ.

Πεὶ τὸ πῶς ἐπῆγαν τὰ μαντάτα εἰς τὸν Βασιλέα
δεῖ τὴν Σελταία πῶς ἐσκλαβώθη δὲ τῆς
Μάλτας τὰ κότεργα.

Ἐφόντις τὴν ἐπῆρασιν, τὰ κότεργα τῆς Μάλτας,
εἰς ἔξις ἡμέρας ἔφθασαν, σὴν πόλιν τὰ μαντάτα.
Ἐπῆγαν εἰς τὸν Βασιλέα, τὲ εἶπον τὴν αἰτίαν,
Γίνωσκε πῶς ἡνύμφισα, ἐπαρῆθῃ εἰς σκλαβία.
Ὡς ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς, τὸ πρᾶγμα πῶς ἐγίνη,
Πολλὰ τὲ κακοφαῖκεν, κὲ ἔξεσηκὸς ἐγίνη.

Καὶ παρὰ θύς ἐφορῶσαξε, καὶ τὸν Βεζήει κράζει,
Σαλαβατίζει θλίβεται, καὶ ὄψιτε ἀλάζει.
Λέγειτε νὰ μπῆ σὸρδινιά, φασάτον νὰ μὲ μάσσης,
Νὰ γυῖν γληγορότερον, ξηραῖτε καὶ θαλάσσης.
Διότι πόλεμον φεικτὸν, θέλω νὰ ἀρχιλήσω,
Αὐτὸ τῆς Μάλτας τὸ νησί, παντελῶς νὰ φανήσω.
Καὶ ρῆγας νὰ θελήτονε, ἢ ἄλλο ἀφειτάτο,
Νὰ τὰ φανήσω βέλομαι, εὐθὺς ἐπὶ νῶ κάτω.
Μὰ εἴνα νησί ὡσαύτ' αὐτὸ, σελτὰνα νὰ μὲ πάρην,
Πρᾶγμα πᾶ δὲ ἐπαύτεχα, ἐδὲ ποσῶς ἐτάρην.
Πᾶ ὅλος ὁ Κόσμος ζέμειμε, καὶ ὅλα τὰ φειτάτα,
Καί σικια νὰ μὲ πέμπουσιν, ὀλοχρυσὰ δεκάτα.
Καὶ βασιλεῖς καὶ κράληδες, εἶναι χαρατζομηῖοι.
Καὶ εἰς ἐμὲ δεισπονται, ὅλοιτες δελομηῖοι.
Εἶμε ὅτι γεις βασιλοῦς, ζέμεν ὅταν μ' ἐδῶσιν,
Στὴν οἰκεμηλίω ὀλλω δὲ, ἀφειτὸν μὲ χροικῶσιν.
Ὁ εἶζω ὀλλω τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὅλον τὸν Ἰορδαίω.
Καὶ μέγιστος ὡσαύτ' ἐμὲ, σοὶ Κόσμον δὲ ἐφαίη.
Καὶ βασιλοῦς δεισκομαι, Ἀσίας καὶ Εὐρώπης,
Τοῖς πετεινοῖς τῆ ἔρατῆ, θηείοις καὶ ἀνθρώποις.
Καὶ εἰς κοντολογία κρατῶ, ἀνατολίω καὶ δύσιν,
Καὶ δὲ δεισκειται τινὰς, νὰ μ' ἀντιπολεμήση.
Πάραυτα ἔσειλε γραφὰς, εἰς ὅλους τὰς ἀνθρώπους,
Στὰ κάσρη ὅπῃ ὄρειζε, καὶ εἰς δικάστες τόπες.
Ὅσοι καὶ ἀν εἶναι τῆ σπαθιῆ, νὰ ἔλθην εἰς τὴν πόλιν,
Διὰ θαλάσσης καὶ ξηραῖς, νὰ σωμαχθῶσιν ὅλοι.
Τὸ πᾶ μπῆκαν σὸρδινιά, τὰ κάτεργα τοιμάζην,
Καράβια καὶ σάικες, ὅλα πᾶ ὀρδινιάζην.

Κάτεργα ἀρμάτωσε εκατὸν, κὲ σάϊκες ξιακόσιες,
Χωεὶς τὰ Μπαρπαρέσικα, σοσαῖς ἐπῆγαν τόσαις.
Ἦσαν τὰ Μπαρπαρέσικα, παράβια σαραῖτα.
Γαλιῶτες δὲ κὲ κάτεργα, ἕως ἄλλα τεραῖτα.
Ὅλα δὲ πάντα ἦσανε, ἀρῖμα πεντακόσια,
Ὅτῃ ἐπῆγαν σὰ Χανιά, κὲ πόλεμον ἐδόσαν.
Ἐτ' ἤμωῖσαν σορδινιά, δὴ νὰ συκωθῆσι,
Καὶ εἰς τὰ μοσοκόρωνα, ἐκεῖ νὰ ἄρεθῆσι.

Πῶς ἔκραξε τὸν Συλικτὰρ Μπασιά, καὶ τὸν ἔβαλε
Καπετάνιον ἐπάνω εἰς ὄλλω τῷ Ἀρμάταρ.

(λη,

Κ Αὶ κράζει τ' Συλικτὰρ Πασιανὰ βάλλω Τζενερά-
Ἐπάνω σὰ φασάτατς, τὸ φρόνημον κεφάλι.
Καὶ εἶπετον μὲ μαῖνιτα, νὰ κάμη κὲ νὰ δείξη,
Νὰ δώσῃ μέγαν πόλεμον, ὡς πᾶσα εἰς νὰ φεῖξη.
Οὐχὶ μόνον οἱ ζωντανοὶ, νὰ κάμη νὰ ζομαῖξην,
Μὰ κὲ νεκροὶ ἐκ τὰ μνήματα, κὲ κῆνοι νὰ θαυμάξην.
Νὰ χύσῃς αἵματα πολλὰ, νὰ κάψῃς νὰ μπυεῖσῃς,
Νὰ λάβῃς δόξαν κὲ τιμῶν, καὶ ὀπίσω νὰ γυεῖσῃς.
Φασάτα ἔπαρε πολλὰ, κὲ σύρε σὸν ἐχθρόν σου,
Νὰ τὸν χαλῆσῃς τὸ λυπὸν, μὲ δέλημα δικόν σου.
Πῆ χάλασε ταῖς χώραις σου, τὰ κῆρη κὲ τὸν τόπον,
Πῆ κέρδησεν ὁ πάφος σου, μετὰ περίσιον κόπον.
Καὶ ὅσα ξύλα αὐτὸν βρεθῆν, αὐτῖνοι τὰ κρεσέβην,
Καὶ ὅλον τ' Ἀρτζηπέλαγον, καθολικὰ φρεθῆν.
Καὶ δὴ τὸ κὲ ἐσὺ, νὰ τῆς καταποντίσῃς,
Μὲ πᾶσα ζόπον πάχῃσε, δὴ νὰ τῆς νικήσῃς.

Τὸ κάστρον μ' ὅλον τὸν λαόν, παντελῶς ἰάφανίσης,
Κέρταϊς κὲ μονασήρια, κασιὰ μὲν ἀφίσης.
Μόν νὰ τὲς κόψης λέγωσου, νὰ παῖ εἰς τὸν ἄδλω,
Νὰ μὴ φαῖ μὴ δέτινας, ἀπ' αὐτὲς γιὰ σημάδι.
Καὶ αὐτὸν τὸν μέγα μάσορα, φέρτον ἐδῶ σεμῆα,
Νὰ ξεδικήσω τὰ κακὰ, πῆ μ' ὄχι καμομῆα.
Τ' ἴψωθη ἡ καρδιάτε, παῖ ἔγινε μεγάλος,
Καὶ ἔλεγχυ πῶς σαὶ αὐτὸν, ἐδὲν δρεῖσκει ἄλλος.
Χρυσὸν κοντίλη ἔπιασε, κὲ ἄρχισε νὰ γράφῃ,
Τὰ γράμματα πῶς ἔκαμε, ἦσαι μὲ τὸ χρυσάφι.
Καὶ ἀφόντις ἐπελείωσε, τότε ἐδίπλωσέ τῷ.
Καὶ μὲ τὴν βῆλα τὴν χρυσὴν, αὐτὸς ἐβέλωσέ τῷ.

Πῶς τ' ἀπ' ἐχαίρησεν ὁ Καπεταῖ Πασιας, ἔἰσυναξε
αὐτὲς σὲς χόντζηδαῖς νὰ ποιήσεν δέισιν.

Κ αὶ τότε ὁ Συληκταρ Πασιας, ἀπεχαίρησέ τον,
Τὸ χέριτε ἐφίλησε, κὲ ἐφοροσκυώσέ τον.
Καὶ μάζοξε τὲς χόντζηδαῖς, δέισιν νὰ ποιήσεν,
Τῷ φοροσὺ χεῖτεσ φορὸς Θεόν, κὲ τότε νὰ κινήσεν.
Ἐχραξε δὲ κὲ Μεφτῶ, ὁ βασιλόυς ἀτόστε,
Νὰ κάμη τῷ παμμίαρον, δέισιν τότε ὀμφορὸστε.
Τὸτε λοιπὸν ἐκείνησε, νὰ πᾶ νὰ φοροσκυώση,
Νὰ φειλάβη τῷ δὺ χῆν, κὲ νὰ σαλαβατήση.
Ἀφόντις ἐφοροσκυώσε, σαὶ ἠθελε ἡ καρδιάτε,
Τότε ἔσωα χθ' ἦκασιν, οἱ χόντζηδες σιμάτε.
Ἐποίησαν παράκλησιν, ὅλοι δὺ λογησάντον,
Νὰ ὑπάγη κὲ ναλθῆ καλὰ, ἐφοροσὺ χηθηκαίτον.

Ἐχθρὸς ὑπὸ τῆς πόδας τε, νὰ βάλῃ νὰ νικήσῃ,
Τροπαιοφόρος νὰ γῆ, μὲ δόξαν νὰ γυεῖσῃ.
Καὶ νὰ σωξίῃ τῶν ἔχθρῶν, τὰ βέλη καὶ τὰ τόξα,
Καὶ νὰ γραφῆσὺν θρόνοντες, τιμῶντες καὶ μὲ δόξαν.
Ὡς αὐτὸ δῶσαν τὴν δύχλιν, παραυτίκα ὑπάγει,
Καὶ τότε τὰ ντζαμὸγλανα, ὁμῶς τὰ φοροβοδαγει.
Παραυτὰ ἦλθεν μὲ σκεδὴν, καὶ εἶπε νὰ ὀρδινιαθῆσι,
Καράβια καὶ τὰ κάτεργα, ὅλα νὰ τοιμαθῆσι.
Καὶ ἀρχισαν τὰ ὄργανα, βέκινα ἀνακαράδες,
Τὸν Βασιλέα ἐφήμισαν, καὶ ἔειχσαν λεμπάρδες.
Ἐείχασιν δὲ ξηραῖς, οὐκ καὶ τῆς θαλάσσης,
Πῆ κάμασιν καὶ ταῖς χαραῖς, ποῖος νὰ μὴ θαυμάσῃ.
Τρεμπέτες καὶ ἄλλα μιστικά, τὰ βέλια καὶ πᾶν ἄλλον,
Τότε ἐκεῖ δὲ ἔλειψε, μικρόν τε καὶ μέγαν.
Ἡ πόλις ὅλη ἐσεείσθηκεν, καὶ Γαλιταὶ τὸ Πέραν,
Ἀπὸ τὸ πλῆθος πῆ ἤσανε, ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα.
Ἐκ τῶν λεμπάρδες ταῖς πολλαῖς πελάγῃ καὶ τῆς χώρας,
Πῆ ῥίχνασιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τότε κατὰ τῆς ὥρας.
Εὐθεὶς ἀσυκωθήκασιν, τότε λασία ἐδῶσαν,
Κάτεργα καὶ καράβια, τὴν θαλάσσαν ἐγιομῶσαν.
Καὶ αἰοῖξαν τὰ ἀρμυρ, αἰῶθεν καταρτίε,
Σταὶ ἑκοσι ἐκίνησαν, μίωός τῃ Ἀφριλλίε.
Ἀπὸ τὸ σκετάριν λοιπὸν, ἐκράτει ἡ ἀρμάδα,
Ἐὼς εἰς τὴν καλίπολιν, αὐτῶν ἡ ὁμάδα.
Κάτεργα καὶ καράβια, καὶ καραμυσαλίδες,
Ἡ θάλασσα αἰ φορομαύρισε, σαὶ φόβατα μεγῆδες.
Τότε λοιπὸν ἐπήγασιν, εἰς ὅλα τὰ νησία,
Καὶ εἰς τὰ μοθοκόρωνα, καὶ εἰς τὴν μογοβασία.

Καὶ ἔτζη ὁ Κόσμος ἔμαθε, πῶς πᾶν ἄπολεμήσῃ,
αὐτὸ τῆς Μάλτας τὸ νησί, καὶ τὸ ἀφανίση.
Εἰς τὸ Ἰζηείγον ἦλθασιν, καὶ τότε δέχθηκίτες,
ὁ φοροβεδῆρος καὶ ὁ λαὸς, καὶ ἔχαίρειστές.
Καὶ κατὰ τὴν συνθήκην, καίσκη τῆ χαρίζει,
Ἰὼν γνώμῃτε δὲ ἡξάρε, πῶς τὸν ἐφοβερίζει.
Ἰδετε γνώμῃ μιὰ, ἀγάπῃ δολωμένη,
φιλία πονηρότατη, πικρὰ φαρμακωμένη.
Καὶ ἀπὸ κείθεν ἦλθασιν, εἰς τὸν αἰαβαρώνον,
Ἰάκυσσете τί ἔκαμε, καὶ γράφωσ τὰ ἀφύω.

Τὸ πῶς ὄρισεν ὁ Καπετανὸν Πασιαί, νὰ σωμαχ-
δοῦν οἱ μπείδες νὰ ἀκέσσω τὸν
ὄρισμὸν τῆ Βασιλέως.

Ὅρισεν ὁ Συληκτὰρ Πασιαί, νὰ σωμαχθῆσιν,
ὄλοι οἱ φῶτοι τῆ τερκῶν, ὁ μωρός τε νὰ ἐλθῆσιν.
Καὶ ἠαίξεν τὴν γραφῆν, καὶ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ,
εἰς ποίαν χώραν νὰ ἕπαῖ, καὶ πόλεμον νὰ δώσῃ.
Καὶ ἔγραψίτες ἡ γραφή, αὐτῆ τῆ Βασιλέως,
Μὰ παῖ τῆς κρήτης τὸ νησί, νὰ μὴ γῆ ἀλέως.
Ἰτι ἡ Μάλτα ἰὼ μικρὴ, καὶ ἰὼ δεινωμένη,
Καὶ τῆ πολέμῃ δεικόνται, ὄλοιτες μαθημένοι.
αὶ ἰὼ ὁ Σπᾶνας ἐκείσιμα, καὶ ἄλλα πολλὰ ῥηγάτα,
Πῆ βοηθῆσιν αὐτῆς, καὶ ὄλα τὰ ἀφεντάτα.
αὶ ἰὼ ὑπαῖ ἐσὺ ἐκεῖ, θέλενσε ζιγυρίσει,
Διὰ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς, καὶ θέλεν σ' ἀφανίσει.
Ἰλλὰ τῆς κρήτης τὸ νησί, ἔσαι πολλὰ μεγάλο,
Καὶ ἰὼ ἀμαθεῖς εἰς πόλεμον, ἐπέτο διχὸς ἄλλο.

Καὶ σὰν τὴν ἄποδράβασιν, ὅλοι τὴν ἐχρoικῆσαν,
Καὶ εἶπασιν μετὰ χαρᾶς, κὴ τότε ἔσκορπίσαν.
Καὶ ὁ Πασίας ἐφρόσαξεν, ὅλοι νὰ τοιμαθῆσι,
Κατὰ τῆς ὥρας ὀρδινιά, δὴ νὰ συκωθῆσιν.
Τετάρτη ἡμέρα ἦτονε, τότε πᾶ ἔσυκώθη,
Καὶ τὴν παρασκευῆ φρωῖ, ἐκεῖ ἐξημερώθη.
Σὰν συγγραφιά ἐφαῖκε, σαὶ χίονι ἄσπρολόγα,
Πᾶ ἐφθασεν εἰς τὴν γωνιά, κὴ ἔβαλε τὴν φλόγα.
Πλείμμα ἀμέζητα, σαὶ φειδέρια ἄσπρα,
Καὶ ὅλον τὸ πόρτο γέμωσεν, ὡς ἐρατὸς μετ' ἄσπρα.

Πῶς ἐπῆλθον εἰς τὰ Θεοδώρῃ καὶ ἐπολέμησέτα
φρωῖτη Μπατάγια, κὴ τὰ ἐπῆρσιν.

Οὕτω σὸν τόπον ἐφθασε, ὥρα ἦτον γιωμάτα,
Ὅπᾶ βαλε τὰ Θεοδώρῃ, ὄφθυσ ἐπαῖωκάτα.
Στὰς ξεῖς καὶ δέκα τῆ μέως, ἦγιου τῆ Γενίε,
Νὰ τὸ γινώσκη πᾶσα εἰς, σὸ ἔμπα καλοκαεῖς.
Σαρανταπέντε τῆ ἐπὸς, λέγω ὄξακωσίς,
Πᾶ ἀρχώσεν ὁ πόλεμος, χρόνος εἰς τῆς χιλίς.
Παρασκευῆ ἡμέρα ἦν, πᾶ ἐφθασε σὸν τόπον,
Πᾶ ἀρχίσεν ἡ ταραχὴ, σύγχυσις τῆς ἀνθρώπων.
Πᾶ δὴ βῆ εἰς τὰ Θεοδώρῃ, καὶ ἐπολέμησέτα,
Πρώτῳ μπατάγια ἔδωσε, κὴ ἐπερίλαβέτα.
Ἐδε χαρὰν ἐλάβασιν, πᾶ κάμα φρωῖτῳ νίκῳ,
Καὶ τὸ ἐλειμεργιάξασιν, σαὶ τὸ ἀπὸ οἱ λύκοι.
Καὶ τὸ σαββάτο ἀρχίσεν, δὴ νὰ ξεβαρκαρῆ,
Διὰ νὰ δώσῃ φώλεμον, σὺν χώρῳ νὰ τὴν παρῆ.

Ε'πῆγχε φρωτα σα' χωρια, καὶ ἐπολέμησέτα,
Ε' καυσε κὴ ἐφλόγισε, καὶ καταρήμαξέτα.
Ε' καυσε κὴ ταῖς θεμονιαῖς, ταῖς Ε' κκλησίαις κρεμνίζει,
Εἰς τὰ χωριὰ πῆ δ' ἄβηκε, κὴ σήττα ἀφανίζει.
Τὰ πειβόλια χάλασε, καὶ δ' ἰδρα ἐκοψέτα,
Πῆ ἦσαν γεμάτα μὲ καρπὸς, κὴ ὄξειζώσέτα.
Σάββατον καὶ τὴν κυριακὴν, ἔκαμαν σα' χωρία,
Πῆ ρίμαζαν τὴς Χειριαῖς, χωρὶς παρηγορία.

Πῶς ἀρχίωσε τὸν πόλεμον εἰς τὰ Χανιά
καὶ τὰ ἐπῆρε.

Κ Αἰ τὴν δ' ἄδύτερα τὸ ταχὺ, ἀρχισεν εἰς τὴν χώρα,
Τὸν πόλεμον ὅπ' ἔκαμε, θέλων ἵ' ἀρχίσω τώρα.
Πῆ ἔβαλε τὸ γύροντις, εἰς σὲ κάθε μερία,
Μπασάνια αἰαρίθμητα, πολλὰ ἀλτελαρία.
Βοὴ ἐχέετο πολλή, καὶ βόλια πῆ κτυπέσαν,
Καδολικά ὡσαύ βρονταῖς, ἐκείνα ἐβαρῆσαν.
Φόβος κὴ φόμος ἦτονε, ἐν ταῖς φωτιαῖς π' ὄβησαν,
Α' πὸ τὰ βέλια τὰ πολλὰ, σὴν χώρα πῆ πηγυσία.
Ἐ' ἄλλα ἀρκομπέζω δόξαρα, τέχναις πῆ σωμαχθῆσαν,
Μ' ὀπὸ τὴν χώραν ἐδ' ἐποσῶς, δ' ἰ τὴς ἐφοβηθῆσαν.
Νυκτὶ δ' ἐν κοιμόντονα, μέρα δ' ἐν ἐσιγῆσαν,
Τειγύρε γύρεμε φωτιαῖς, κὴ τὴν ἐπολεμῆσαν.
Τέχναις ἐργάζονταν πολλὰς, πᾶσα λογὶς ἀκάμας,
Α' ἄλλὰ δ' ἐν τὴς ἀφέλησεν, ἐδ' ἐκαίνα φραγμα.
Κοντολογία δ' ἐν ἔλειψεν, ἡ τέχνη τῆς ἀρμάτων,
Ε' να φρός ἐν ὄξαισιον, καὶ θαῦμα τῆς θαυμάτων.

Τὴν τέχνην τῆς πολεμικῆς, ὅλῳ ἐδοκίμασαί τε,
Τὴν δόξαν κὶ τὴν δυνάμιν, ὥσπερ ἔβαλαί τε.
Ἐγένετο πόλεμος φεικτός, ἀρίφνητοι τε θνήσκαν,
Κεῖς τὸ κόντο ἐκ τῆς μισῆς, σὸ ἄϊμα κυλιδῆσαν.
Οἱ τέρκοι δὲ παθημερνόν, τὴν μάχην δὲ ἀφίωσαν,
Ἐὰν κὶ τόσοι ἀπ' αὐτῆς, σὸν θαύατον ἐμείναν.
Δὲν ἔπαυσαν οἱ Λεμπαρδιαῖς, ἡμέρα νύκτα μᾶλλον,
Νὰ ρίκτεν βόλια σὰ Χανιά, μὲ βροντισμὸν μέγαλον.
Ὁ πόλεμος ὀφοβερός, ὡς δις ὄμον μαχέει,
Ἐκράτει ἀπὸ τὸ ταχύ, ἕως τὸ μεσημέρι.
Ὅλη μερίς ἐκρέγασιν, ἀργὰ πιδῆσαν πάλιν,
Μὲ τόσον πλῆθος πᾶ ἔιχασιν, ἢ μιὰ μερὶά κὶ ἢ ἄλλη.
Τόσες πολέμους γὰ σασπὸς, εἶπαι πολλὰ περὶ ασω,
Ἀλλ' ἐπειδὴ τῆς ἀρχισα, δὲν ἔχω τί νὰ ποίσω.
Ὅσοι μπορῶ κοντεύωτες, κὶ τῆς πλείων ἀφίωω,
Δὲν χέρω ὅσα εἶναι, σὸν χαλασμὸν ἐκείνου.
Πᾶ ἡμέρα νύκτα πολεμῆν, ταχύ κὶ κάθε βράδι,
Μ' ἀλήθεια ἀναείθμητοι, ἐπήγαν εἰς τὸν ἄδω.
Ρίκτεν λεμπαρδιαῖς ἄμεξαις, τ' πύργον νὰ κτυπῆσι,
Νὰ φοβηθῆν οἱ χριστιανοὶ, γιὰ νὰ παραδωθῆσι.
Πᾶ ἐεῖχισεν ὁ ἄθεος, ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν,
Καὶ δὲν αἰάσνε ποτὲ, ἔδδ' ἐσηγμὴν ἐδ' ὄραν.
Στὴν μέσῳ τὴν ἐβάλασιν, ξιγύρσσαν σφαῖρα,
Ἐκεῖνὰ ἰδῆς τὸν θόρυβον, τ' πόλεμον πᾶ κάμνει.
Τ' πῖον δὲν ἐχορταίνασι, ἢ μιὰ μερὶά ἐδ' ἄλλη,
Ἀπὸ τῆς τῶσῳ ἀγρυπνιάς, τῆς πόνει τὸ κεφάλι.
Καὶ ὅλοι ἐχλομίαςαν, ὡσαν ἀπὸ θαμνῶσι,
Ἀπὸ τὸν κόπον τὸν πολὺν, πᾶ ἔιχαν οἱ καὶ ἰμῶσι.

Εὐδυναίον πόλεμον φεικτὸν, μὲ μαίητα μεγάλαν,
Σπαΐδες ἐσκοτώθησαν, καὶ Γιανίτζαροι πάλιν.
Ρίχτου σάγιτες ἀμέξαις, ἐκεῖ δὲ νὰ φθάσουν,
Ὡσαῦτ' ἄσρα τ' ἐραῖ, καὶ ἄμμον τῆς θαλάσσης.
Διὰ νὰ δώσῃ πολέμον, ἀπ' ὅθεν ἠμπορέσῃ,
Τειγύρε ἀπ' ὅλαις ταῖς μεραῖς, δὲ νὰ τὴν κερδέσῃ.
Καὶ δὲ κείν' ἀμὲν δὲ γεν, ἀλλὰ νὰ τιμηθῆνε,
Ἡ νὰ τὴν πάρῃ τὸ λοιπὸν, ἢ ὅλοι νὰ χαθῆνε.
Φόμος καὶ φόμος ἦτανε, τῆς λεμπάρδιων οἱ μπάλαις,
Ὅπῃ σὺν χώραν εἰχνα, ἦτον πολλὰ μεγάλαις.
Κοὶ χρισιατοὶ, εἰχνασι λεμπάρδαις ἀπὸ μέσα,
Σπαΐδων ἐ Γιανίτζαρων, πολλὰ κεφάλια πέσα.
Καὶ σκοτωμένοι βύρισκονταν, πολλοὶ ἐκ ταῖς λεμπάρ-
Καθὶ λογιῆς ἀγαρηνοὶ, μάλις καὶ ἀφεντάδες. (δαις,
Εὐκείν' ἀιδῆς ἀμέξητα, πῆ ἦσαν κορμιά,
Κεφάλια δὲ τὰ κορμιά, πῶς ἦσαν χωρισμιά.
Χεῖρα καὶ πόδα νὰ ἰδῆς, πῆ κοίτοιταν σὸ χῶμα,
Κοιλιαῖς ἀντερωσύωτα, ἔξω δὲ τὸ σῶμα.
Ὡς ἄχυρα σὸν ἄνεμον, πήγναν τὰ μυιαλάτους,
Καὶ σαὶ τ' ἄμμον σκορπίζαν, τότε τὰ καύκαλάτης.
Τόσον τὴν νύκτα πῶς τῶσι, ὡσαῦτ' καὶ τὴν ἡμέρα,
Τὰ τελευπαῖα πήγναν, ψηλαεῖς τὸν ἀέρα.
Ἀνατολή καὶ ρούμην, σαυλῆδες ἀντερωμῆροι,
Μπείδες καὶ τζασιδες, ἀγάδες ἀξιωμῆροι.
Εὐτότε νὰ τὴς ἐβλεπες, πῶς ἦσαν ξαπλωμῆροι,
Καὶ μέσα εἰς τὰ αἵματα, νὰ ποδοκυλισμῆροι.
Ὁ κάμπος ἐνοκκίνησεν, ἐκ τὸ πολὺ τὸ αἶμα,
Καὶ τὰ κορμιά ἐκοίτονταν, νεκρὰ διχῶς τὸ πνεῦμα.

Νέοι ἄραῖοι δὲ μορφοί, πολλοὶ ἀνδρειωμένοι,
Στὰ αἵματα κυλιόντανε, γυμνοὶ καὶ ξαπλωμένοι.
Καὶ μύια εἶχαμε ξημὸν, νὰ εἰπῶ τόσοι καὶ πόσοι,
Πῆ ἐπύθαιτο σὺ κοπανιὰ, πλεόν παρὰ δὲκόσοι.
Ἡμέρας ἔκαμαν πολλαὶ, ὅπῃ τὸ πολεμῆσαν,
Καὶ τίποτε δὲν ἔκαμαν, καὶ ὅλοι ἀπορῆσαν.
Μόνον τὸν κόπον ἔουκερον, καὶ σ' αὐτὲς τόσοι φόοι, (νι.
Ἐκτὲς τζαλμάδες ἄσπριζαν, οἱ κάμποι σαὺ τὸ χιό-
Καὶ τίνα λέγω τὰ πολλὰ, ὅπῃ δὲν κάμνεν χρεία,
Πῆ ἡ γῆ ἐπορφυρόθηκεν, ἐκ τὰ πολλὰ κορμῖα.
Ἀπὸ τὸ πλῆθος π' ἔριχναν λεμπάρδαις καὶ τρυφίαις,
Σὲ φαίνετον ἔξ ἔραῖ, ὅτι ἦν ἀσροπελέκια.
Ἐπέυτασι τὰ βόλια, ὡς πέυτει τὸ χαλάζι,
Καὶ εἴτις ἔλαχεν ἐκεῖ, κλέγει καὶ ἀίαςσνάζει.
Ὅχοι οἱ τῆρκοι μοναχὰ, ἐκλαίγαν καὶ θλυῆσαν,
Μὰ καὶ οἱ χαλιῶται οἱ πτωχοὶ, πικρῶς μηρολογῆσαν.
Πῆ ὠέριγαν σφείζοντας, τὰ βόλια ἀπὸ τ' αὐτιάτης,
Καὶ οἱ χρεϊανοὶ σκοπίνονταν, ἐπύθαιτο ὁμωροσάτης.
Καὶ βλέπασι τὰ δέλφιατες, καὶ ἄλλοι τὰ παιδιάτες,
Πῆ κοίτονται σὰ αἵματα, τὰ δόλια τὰ κορμιάτες.
Καὶ καὶ νὰ τὲς κλάψενε, οἱ ἐδικοίτες λίγον,
Μόνον τὲς ἀπειτέσασιν, ἔξω ἀπὸ τὸν πύργον.
Καὶ γέμισε τὸ ξόπυργον, ἀπὸ τὲς σκοτωμένους,
Καὶ τίς νὰ μὴ τὲς λυπηθῆ, ἐκείνης τὲς καὶ μῆρες.
Χωρεῖς μανάλια καὶ σαυρὸν, καὶ δίχως ψαλμωδῖαν,
Σαὺ ἄχυρα τὰ ἔριχναν, ἐκεῖνα τὰ κορμῖα.
Ὡς τάξις ἂν τῶν Χρεϊανῶν, νὰ θάπτην οἱ παπαδες,
Μέωροσούχην καὶ ψαλμωδῖαν; Ἐμὲ πολλαῖς λαμ-
πάδες.

Καί τις νὰ μὴ τὰ λυπηθῆ, καὶ τις νὰ μὴ τὰ κλάψι,
 Νὰ μὴ δακρύσῃ ἀπὸ ψυχῆς, κὴ νὰ ἀνάσσει ἀνάξῃ.
 Ἄν ἦτον λιθοκαρδῖος, πάλιν ἤθελε δακρύσῃ,
 Χύσει ἤθελε δάκρυα, ἄμεξα ὑπὲρ φύσιν.
 Πῆ ἦταν ξένον θῆμα, τὰ δόλια τὰ κορμιάτες,
 Νὰ κοίτονται ἐπανωτὰ, διχῶς τὴν ἑμορφιάτες.
 Καὶ οἱ ζωντανοὶ τότε ἔκλαιγαν, κὴ εἶχαν μέγαν πόνον.
 Οἱ βλέποντες τὴν συμφορὰν, κὴ τὸν πολὺν τὸ φόνον.
 Πᾶσάντας ὡς ἦτον κῆι, πικρὸς μῆρολογάται,
 Πᾶσα καντῆνι κὴ σενόν, θρῦλῶος πολὺς γροικάται.
 Νὰ κλαίγῃ κὴ νὰ ὀδύρεται, κὴ τὸ εἶνὰ κράζῃ,
 Ἀλλήμονου ἀπὸ ψυχῆς, πικρῶς νὰ ἀνασσειάξῃ.
 Μικροὶ μεγάλοι γέροντες, γυναικες κὴ παιδία,
 Ἐκλαίγαν ἀπαρηγόρητα, σάν τὸν Ἰερεμία.
 Καιρὸν τῆς Ἰερουσαλήμ, πῆ τὴν αἰχμαλωτίσαν,
 Χαλδαῖοι ἐκείνοι οἱ ἄνομοι, καὶ ρημοὶ τὴν ἀφῆσαν.
 Ἐκείνη ἐσπλαβώθηκε, διὰ τὴν ἁμαρτίαν,
 Ἐτῆ κῆ δὴ τὸ βλέπωμεν, καθολικὰ ὁμοίαν.
 Λοιπὸν τότε ἐκλαίγασιν, καὶ ὅλοι μῆρολογῆσαν,
 Μὲ πόνον κὴ σεναγμὸν, τὸ σῆθος ἐκτυτῆσαν.
 Οἱ βλέποντες τὴν ταραχὴν, ὅ πλῆθος τῆ πολέμου,
 Τὰ βόλια ὅπῃ ἐπόυταν, κὴ ἀρχαίωσαι νὰ ξέμν.
 Διότι τὸσα εἶχαν, ἴτι σιναπαντιῶνταν,
 Ἀπὸ τὸ πλῆθος τὸ πολὺ, οἱ μπάλαις ἐκτυπιόνταν.
 Μὰ ὅσοι δὲ εἶδαν, λέγω μὰ τὴν ἀλήθεια,
 Τὸ φαίνεται ὁ πόλεμος, ὅτ' εἶναι παραμύθια.
 Ὅτι ἔφαγαν ἢ ἔπιναν, κὴ ἄλλοι ἐμεθῆσαν,
 Καὶ τὰ καίμενα τὰ Χανιά, τῆρποι τὰ πολεμῆσαν.

Οὐτ' ἀσεβεῖς ἐβλέπασιν, ἔτε τουρκομαγία,
Τὸ αἶμα πᾶν ἐχύθηκεν, μέσ' ἀπὸ τὰ Χαρία.
Διότι ὀλοεῖγυρα, τῆς γῆς καὶ τῆ πελάγῃ,
Καὶ ὡπερ κυρῆς λυσαφοὶ, ἤθελαν νὰ τὰ φάγῃ.
Καιρὸν δὲ ἀναμύρασι, ὥραν καὶ δὲ ἐχαίαν,
Σὺν μάχῃ πάντα δυνάμιν, τέχναις πάντα ἐβαίαν.
Οἱ τῆρκοι τότε με βοή, καὶ ὄχλον ἐπληθύναν,
Καὶ με περίσασα παραχλῆ, σὺν χώραν ἐπηγύαν.
Καὶ βαίαν τόσῳ δυνάμιν, πόθον καὶ φροθυμίαν,
Ὅπῃ τὰ τεῖχει ἐριχναν, με τὴν ἀλτελασίαν.
Λέγοντες νὰ τὴν παύσῃν, ἢ ν' ἀπεθαίνῃ ὅλοι,
Σὴν Κρήτην νὰ πομείνῃσι, νὰ μὴν σφραφῆν σὴν πόλι.
Καὶ με θυμὸν καὶ παραχλῆ, ἐδράμασι τὰ λάγια,
Πάλιν ἀπὸ τῆ θάλασσαν, κάτεργα σ' ἄλλα πλάγια.
Βρονταῖς φοναῖς ἔσραπαῖς, ἀρκομπεζαῖς σαγίταις,
καὶ κλάματα καὶ σναγμῆς, ἔδωκαν οἱ μαχίταις.
Τὰ δύο μέρη πολεμῆν, καὶ ζέμω νὰ ἀρχήσω.
Πῶς δὲ τὸ εἶνα νὰ εἶπῶ, καὶ τ' ἄλλον νὰ λαλήσω.
Ὅτι οἱ τῆρκοι ἐσίμωσαν, μέσα δὲ νὰ μπῆσι.
Εἰ κείνοι πάλιν ἤθελαν, νὰ τῆς ἀντίσταθῆσι.
Καὶ ἔττι ἐγὶνη χαλασμός, καὶ φόνοι εἰς τὴν μέσῳ,
Πλέον δὲ ἐσυκώνετον, ὅστις ἤθελε πέσειν.
Καὶ ὅταν ἐν ἐσμύξασιν, ἀπὸ τὰ δύο μέρη,
Σκότος αἴρας φειασός, ἀρχώησε νὰ φέρη.
Καὶ ἀπὸ τὴν σκόνην τὴν πολλήν, νέφη ὡς φρός τὰ ὕψη,
Εἰ κεί τότε κατέβαινε, τῆς πάντας νὰ καλύψῃ.
Ἀρκομπεζαῖς ἐδίδασι, τὰ δύο μέρη ὁμάδη,
Πολλοὶ ἰσοκοθίκασι, καὶ πῶσαι σὸ λιβάδι.

Καὶ πάλι μὲ ἀπαθιά σμίξαν, σὴν σύμφορὰν ἐπέβη,
Πολλὰ φεικῶδης ἦτονε, πόσον κακὸν πᾶ γίνη.
Ἐφαίη γὰρ ὁ ἔβρανος, δὴ θυὸς σκοτινιασμός.
Ἐκ τὴν βολῶ τὸν λεμπαρδὸν, πείριασα θαμπομύθος.
Τὰ πρόσωπά τες ἦσανε, πρῶτα καθαροτάτα,
Ἄχρημα ὅλα ἔγιναν, καὶ θάμπομα γεμάτα.
Ὅταν οἱ τέρκοι ἄτακτοι, σαὺ ὄρνιθες ἐμπῆκαν,
Μὲ τὰς καλὰς Χειρσιανὰς, καὶ ἀνακατωθῆκαν.
Εἶχες ἰδεῖ τὰ μακέλια, τίω τοσῶ σωτελείαν,
Τόσες θανάτεις τῶ τέρκων, μὲ φοβερὴν λαλίαν.
Νὰ πούττην οἱ μασέλαιστεις, κεφάλια νὰ πετῆνται,
Χεῖρα πολλὰ μὲ τὰ ἀπαθιά, κομμάτια νὰ θωρῆνται.
Κοιλιάντερα νὰ χυῶνται, ἔξω ἀπὸ τὰ κεφάρια,
νὰ κείτονται σαῖματα, σὴν σράταν τὴν καθαρία.
Ἐρχονταν τὰ κομάτια τες, ὡσαν μικρὰ πελάκια,
Ἄλλα εἰς κάμπον ἔπύταν, καὶ ἄλλα εἰς χαράκια.
Ἐσοντας ναῖαι ὁ πόλεμος, μέγας ἔαντελάγτος,
αἶματα πόνους ἔκλαυθμὸς, φωναῖς πολλαῖς γεμάτος.
Τόσον ἀπὸ τὴν μίαν μεριάν, ὡσαν κὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην,
Ἐγένε ἀφαισμός πολὺς, καὶ ταραχὴ μεγάλη.
(Κοιδωνίται) Ῥωμαῖοι μὲ, τῶρα ἀντισθηῖτε,
Ὡς λέοντες εἰς τὰς ἐχθρὰς, ὄχι νὰ τιμηθῆτε.
Ὡσπερ τὸ πρῶτῳ ἔκαμαν, αὐτοὶ Μακεδωνίται,
Οὕτως φαῖητε καὶ ἐσῆς, τῶρα οἱ Κοιδωνίται.
Πᾶ κείνους τοὺς ἐξόμαξεν, ὅλη ἡ οἰκωμήν,
καὶ ὅπως ἀνδρείσκονταν, ἦσανε τιμημέθοι.
Εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου τὸν καιρὸν, πᾶ ἔγινε Μοναρχίας,
καὶ φαίη εἰς τὰς βασιλεῖς, μέγας πολεμαρχίας.

Ἐτ ζῆ κὴ σεις νὰ δείξετε, τέχνη καὶ δυνάμιν σας,
Νὰ ἰδῆν κὴ νὰ ἔρομάξεσιν, αὐτόνοι οἱ ἐχθροί σας.
Ἀλλὰ ὁ πόλεμος ποσῶς, ποτὲ δὲν ἀνάσσει,
Μόνον εἰς τὸ χειρότερον, εἰς τὸ κακὸν πηγυή.

Πῶς ὁ Κατωταὺ Πασιαὺ εἰς ἀδημονίαν μεγάλην ἦλθεν,
κὴ ἐσώαξε τὸς Μπεΐδες νὰ συμβελῶθῃ ὅτι μὲ
ποῖαν τέχνῳ νὰ κάμῃ νὰ νικήσῃ.

Κ Αὐτὸ Πασιαὺ δέρισκετον, εἰς σὲ μεγάλῳ ὄρῳ,
Χαλῶντας τὰ μπασιὰτα, καὶ σὶα δὲν ἀφῆκαν.
Ἐνα κασέλι σαὺ αὐτὸ, νὰ σέκει ἐνα τιάτου,
Νὰ μὴ ψιφὰ ταῖς ὀρδινιάις, καὶ τὰ ποιήματα.
Ἐκ τὸν θυμόν τε τὸν πολυῶ, ὡς λέων ἐβρεχάτο.
Περισσότερον ἐκ τὴν ἐνξοπιῶ, κὴ δυνάτι μὲγκάτο.
Καὶ ἔκραξε τὸς Μπεΐδες, δὲν νὰ τὸς ῥωτήσῃ,
Μὲ τί λογιῆς τεχνάματα, νὰ τὸ καταπονέσῃ.
Καὶ πάραυτα σιωπάχθησαν, οἱ τέρκοι οἱ μεγάλοι,
Οἱ ἀφειτάδες τὸ λοιπὸν, καὶ ἄρχοντες οἱ ἄλλοι.
Τὸ κάσρον εἶναι δυνάτον, πῶς νὰ τὸ κυριῶσω,
Καὶ νὰ τὸ παρὰ ἀδυνάτον, εἶναι νὰ τὸ πισύσω.
Διότι τὸ φησάτομε, βλέπω ἀφαιδιῆκαν,
Ὀλίγοι ἐμέναν ζωντανοί, κὴ οἱ ἄλλοι ἐκοπίκαν.
Μόνον νὰ τὸς μεινύσωμεν, γιὰ νὰ παραδωθῆνε,
Νὰ παύσῃ ὁ φόνος ὁ πολὺς, νὰ μὴ ἀντίσθενε.
Εἶδε καὶ δὲν το σέρξασιν, ὅλος χαλάσετέτς,
Βάλτε φωτιά καθολικὰ, κὴ ὅλος κάψετετς.
Χαλάσει τὸ κάσρον τὸς, μετὼ ἀλτιλαρία.

Κάτς σὴν γῆν νὰ γκρεμνιάδῃν, νὰ πέσῃ τὰ τειχεῖα.

Βαρυτε ἀπ' ὅλαις ταῖς μεραῖς, ὅλα νὰ γκρεμιαθῆνε,
Νὰ μὴ ἤξωδεν τὰ σκυλιά, πῆ νὰ δξαμοιραθῆνε.
Καὶ μὴ ξαπῆτε γέροντες, πνευματικὸς παπᾶδες,
Μήτε ἦν μονάκρυβον, ἀλλὰ ἐδὲ χηράδες.
Πλευσίως λέγω καὶ πτωχὸς, βαρεῖτε κόψετετες;
Καὶ σαὶ ἀσάχια αὐτὸς, ὅλες φερίσιτέτες.
Νὰ τοὺς ἰδῶ ἀδύονται, τῶρα οἱ Μαλτεζαῖοι,
Νὰ ἀντισαθῆν τ' ὀξάμε, καθὼς ὀϊστὸς βαίη.
Ἄν κάμου καὶ τὴν λέγατες, ὅλοι νὰ σωμαχθῆσιν,
Δὲ θέλεν δουηθῆν ποτὲ, ἐμὴ ἀντισαθῆσιν,
Πῆ ἔχω τὸς ἰδύαμιν, καὶ ἄμεξων φεσάτου,
Καὶ θέλω ἀπὸ φεμελιῶ, νὰ τὴν ἐβάλω κάτω.
Νὰ τὸς ἰδῶ λέγει τὰ σκυλιά, τίνος κάμην δεαπέτο,
Ἄ μὴ ἐγὼ βεκήθηκα, νὰ τὴν ἐπάρω ἐφέτο.
Ἡ ὡατελῶς δὲ νὰ χαθῶ, ἢ νὰ τὴν κυριούσω,
Τὴν χῶραν μ' ὅλον τὸν λαόν, ἢ νὰ τὴν ἀφειτούσω.

Πῶς ἔσειλε μαντατοφόρος εἰς τὴν χῶραν.

Ἡ ΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ ἔσειλε, σὸ κάσρον νὰ εἰπῆσιν,
Σὸς ἀφειτάδες π' ὄριζαν, γιανὰ παραδοθῆσιν.
Καὶ παρόδους ἐκίνησαν, τότε κατὰ τὴν ὥρα,
Καὶ ἐπῆγαν καὶ σαθήκανε, ἔξω ἀπὸ τὴν χῶρα.
Ἐδῶ μαῶς ἔσειλε ὁ Πασιαῖς, δὴ νὰ σὰς εἰπῆμεν,
Καθὼς μαῶς ἐπάρω γειλε, ἢ πάλιν νὰ σφραθῆμεν.
Ἄ θέλετε μὲ τὸ καλόν, γιανὰ παραδωθῆτε,
Νὰ παύσεν φόνοι οἱ πολλοὶ, δὴ νὰ μὴ κοπῆτε.
Καὶ ἀγνή πάλιν εἰς ἡμαῶς, ἀγάπη καὶ εἰρήνη,
Καὶ ἐλάτε φροσυμῆσετε, μὲ ταπεινοφροσύνη.

Νὰ

Νὰ ἔχετε τὸ ἠρᾶ γμασας, καὶ τὰ ὑπάρχοντά σας.

Νὰ τὰ ἔξουσιάζετε, ἑσ εἰς καὶ τὰ παιδείας σας.

Εἰ δὲ καὶ δὲν θελήσετε, μὲ θέλημα δικόν σας,

Θέλει σαῖ παρῆ μὲσανιό, διὰ τὸ δεσποτικοί σας.

Ἀποκείσιν τῆς Χανιώτων.

Π Μῆεις καλὴ τράχωμυ, ὅλοιμας νὰ κοπῆ μυ,
παρὰ νὰ τὴν ἐδώσω μυ, καὶ νὰ παραδώθῃ μυ.

Ἀ μὴ ἂν ἔχη δυνάμιν, καὶ ἔχη πολλὰ σὲ φέρη,

Ἀς πλὴν ἐπαρῆ τὸ λοιπὸν, μὲ τὸ ἀσθεσιό χέρι.

Καὶ τότε νὰ γνωρίσετε, τ' ἄξια παλικάρια,

Πῶς δύνονται εἶναι πόλεμον, νὰ κάμνενσαν λιονταρία

Καὶ ἡ ἀρμάτα ἔρχεται, διὰ νὰ πολεμήσῃ,

Τὴν ἐδικλῶσας σύμφηχη, καὶ νὰ τὴν ἀφανίσῃ.

Ἡ μῆεις δὲ πάλιν ἐκ τῆς γῆς, θέλω μερθῆ μὲ πλῆθος,

καβαλαραῖοι καὶ ἀπειροί, νὰ πάτε ὅλοι εἰς βίβος.

Καὶ ὁλπίζω μυ εἰς τὸν Θεόν, νὰ ποντιθῆτε ὅλοι,

Νὰ μὴν γυρίσῃ ἀπὸ σας, ἐδ' ἕνας εἰς τὴν πόλι.

Ἀποκείσιν τῆ Πασιά.

Ε Ἰς τὸν Πασιά ἐγυρίσαι, εἶπατε τὴν αἰτίαν,

Τὸ πῶς δὲν παραδίδεται, ἡ χώρα τὰ Χαρία.

Ὅτι ἀπανταχέσιν, νὰ ἔλθῃ ἡ ἀρμάδα,

Πῶς θέλει φθασεῖ ἔλεγον, τέττω τὴν ἑβδομάδα.

Καὶ ὦρα τὴν ὦρα καρτερῆν, πότε καὶ νὰ προβάλλῃ,

καὶ ἐκεῖνοι πάλιν ἐκ τῆς γῆς, νὰ ἔλθῃ μικροὶ μεγάλοι.

Διὰ θαλάσσης ἐξήρας, νὰ βαλενε μαῖς εἰς τὴν μέσιν,

Καὶ ὅλος νὰ μαῖς κόψῃ, ἕτος αὐτῆνοι λῆσιν.

Νὰ

Νὰ μὲν γλυτόσιν ἐδὲ εἶς, μόνον κοπιᾷ ὅλοι,
Οὐδὲ χαμπάει νὰ τραφῆναι, νὰ ὑπείστω πόνον.

Τὸ πῶς ἐπρόσασεν ὁ Πασαῖς καὶ ἔσκαψεν
ταῖς μύθαις.

Καὶ παρὸς οὗτος ἐπρόσασεν, λέγει μὲν καρτερῆτε,
νὰ πᾶτε σκᾶπτοντας τὴ γῆν, τὴ πῦρρον νὰ δῦρετε.
Καὶ πᾶντα νὰ βάλετε, βοταῖν σὰ θεμέλια,
Νὰ παῖε ὅλοι σύμφυχοι, γέροντες καὶ κοπέλια.
Ὅτι θωρῶ καθολικά, τὸ πῶς δὲ μὲ φελέσιν,
Αὐτῆνες οἱ λεμπάρδαις με, μὰ δωραῖα κτυπέσιν.
Καὶ ἔσκα ἄπο τῆς χολῆς, καὶ εἶχε τόνον βαρῆ,
Μὲ τί ζόπον καὶ ὀρδινιά, δὲ νὰ τῆς ἐπαρῆ.
Λοιπὸν τότες ἐθύμοσε, ὡς δράκος καὶ λιοντάει,
Καὶ ἄφρειζε τὸ σῶμα, σ' αἰάχε χαλινάει.
Ὅτι μεγάλη ἐνζοπή, τῆ φαίνετο νάχη,
Πῶς νὰ νικήσῃ δὲ μορῆ, σὺς κασελιῆ μάχη.
Καὶ δύο μύθους ἔκαμαν, μεγάλας παραφύσιν,
Καὶ σὸ κοντὸ τὴν ἤφεραν, γιὰ τὴν ἀφανίσιν.
Ἀφανισμὸς καὶ σκορπισμὸς, ἐγένηκε δὲ τότες,
Οὐχὶ σὺς τέρκες μοναχά, ἀλλὰ καὶ σὺς Χαλιότις.
Ἐκ τῆς βολῆς τῆς φελασῆς, καὶ τὸ πολλὴ βοταῖν,
Εἴτις δῦρεθηκε ἐκεῖ, τὸν νῆντε τὸν ἐχαῖν.
Βλέπων τὸ πλῆθος τῆ λαῖ, πῆ ἤρχετον μὲ βία,
Ὡς λέοντες ἀήμεροι, νὰ μπεῖν ἐκ τῶν τειχία.
Καὶ τὰ μπασένια ἐκ τῆς γῆς, κάτεργα τῆ πελάγε,
Καθολικά ὡσαύτ' αὐγὸν, ἤθελαν νὰ τῆς φάγην.

Ὅτι

Ὅτι βοή ἀκέστικε, σὸν ἔρανον ἑπάνω,
Τὸ ἐγὼ δὲ τὸ ψυφῶ, μὰ σὲ νὰ κερτὴν βαίω.
Ἄερας ἐσκοτίθικεν, ἡ θάλασσα μεγκάτον,
Καὶ ἡ γῆ ἐσυχνοξόμαζεν, ἐκ τὰ θεμέλια κάτω.
Ἐκ τὰς βρονταὶς καὶ ἀσραπαῖς, καὶ χαλασμὸς τῆς χώρας,
Πᾶ ἕκα μνα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τότε κατὰ τῆς ὥρας.
Καὶ ταῖς φοναῖς ταῖς ἀμεξαις, τῆς τῶσαις πᾶ δὺς γαῖαν,
Βενάλαγκάδρα ἀνθρώποι, ἐκεῖ ἔξικε φαίνα.
Ὁ κόσμος τότε ἔλεγες, πῶς θείλει νὰ βελιάξῃ,
Ἀπὸ ταῖς τῶσαις τῆς φωτῖαις, καθολικὸς νὰ ἀνάψῃ.
Καὶ τῆς θάλασσου καὶ τῆς γῆς, ἐδώκασι μὲ βίαν,
Τὸν πόλεμον τὸν φοβερὸν, μὲ τῆν ἀλαζονίαν.
Σὲ κίνδυνον μέγαν καὶ βαρῦν, παρὰ πάντα ἄλλον,
Μὲ τῶσα πληθὴ καὶ ὀρδινιαῖς, παρὰ ποτὲ εἰς ἄλλον.
Ὅ π' ὄδωσεν ὁ αἶομος, ἐκένει τὴν ἡμέραν,
Καὶ ἐσκοτίνιασε ἔρατος, τα χυῖ ἕως ἐσπέραν.
Ἐγένη πόλεμος φρικτὸς, ἐφαίνισαν χημάτοι,
Τότε ἐκεῖ ἐκόπισαν, γέροντες καὶ οἱ νέοι.
Καὶ ἐσκοτώθησαν πολλοὶ, καλόγερο πατωάδες,
Πολλαῖς μάταις χαλιότῃσαις, ἐγένισαν χηράδες.
Ὅτι ἐδωότον πᾶσα εἰς, ἐκεῖνο ἐπολέμα,
Καὶ σαὶ ποτάμι ἔξεχευ, ἐκ τὰ κορμιά τὸ αἷμα.
Ὡς μακελαροὶ ἐγένισαν, ἀνώθεν ἕως κάτω,
Καὶ δὲ ἐγνώριζες τιαν, νὰ εἶπῃς καὶ ποῖος νὰ τῶ.
Τ' ἀπεθαμῆς ἐζήλωσε, τότε ὀλαβομῆος,
Ὅτι ἀπ' ἄλλης ἦτον, πειρίασα πλαιωμῆος.
Ἐκεῖ ἐγένη συμφορὰ, ξομακτικὴ μεγάλη,
Καὶ ὡσαν νεράντ ζῆ ἐπηχθε, τ' ἀνθρώπε τὸ κεφάλι.

Πῆ νὰ πατήσῃ ἄνθρωπος, ἄπὸ τῆς σκοταρμένης.
Πῆ κοίτονταν ἰδῶ κ' ἐλεῖ, ἢ παρτί λαβομένης.
Καὶ ἦσαν τὰ κορμιάτης, παρὶσ μῦρα λαβομένης,
Α'νάσκελα καὶ πίσωμα, καὶ ἦσαν φεσκομένης.
Ἐμαύρησα ὁ ἔρανος, καὶ ἐγένισαν σκοτιάθη,
Α'πὸ τὰ τόσα σώματα, πῆ πῆξαν εἰς τὸν ἄδη.
Ὁ χάρος ἄπὸ πάνωτης, ἤτορε τὸ δρεπαίνῃ,
ἢ ὅλες τῆς ἐθρείζε, καὶ σὸν βυθὸν περὶ βῆνι.
Παπαάλιν ἐσυχώθηκε, εὐὶ ταραχὴν ἐκέλευ,
Τόσο πῆ δὲν ἐφαίνετον, ἄστρη ἔδ' ἐσελίχῃ. (φαν,
Ἐκ ταῖς λαμπάρδαις ἔ' πολλαῖς, ἔ' πῶσαις πῆ εἰχ-
Καὶ ἐκ τῶν καπνῶν δὲν ἐβλεπαν, ἡμέρα ἔπε νύκταν.
Εἰς τόνον πόλεμον φεικτῆ, μέγαλον πῆ ἐμπήκταν, (καν.
Πῆ εὐὶ κοιλιά τ' μάναςτης, ἢ τὰ παιδῶν σκιαχτί-
Πολλαῖς ἐκ τῶν ζομαράτης, πῆ ἦσαν γκασρωμένης,
Μὲ τὰ παιδῶν κατέβησαν, εὐὶ ἄδελφῶν καὶ μῦρας.
Τόσον κακὸν πῆ ἔγενε, εὐὶ δόλια τὰ χανία,
Δὲν ἔχω σώμα νὰ τὸ εἰπῶ, γλῶσσα ἐδ' ὀμιλία.
Φόνος μέγαλος φοβερός, ἐγένηκε περὶ ἴσα,
Α'πὸ τὰ τόσα σώματα, οἱ καυτοὶ ἐγεμῆσαν.
Ἡ γῆ ὅλη ἐγένεμισεν, ὡσὰν ἄσκια παρὶσ μῦροι,
ἀλλ' οἱ ἦσαν κετ ζοκίφαλοι, κί' ἄλλοι ξεκυλιασμένοι.
Καὶ ἄπὸ τὴν βρῶμα ἔ' πολλῶν, ἢ τῶν δυσοδίων,
Σὲ φαίνετον εὐὶ κόλασιν, Καθολικὴ δούσιαν.
Καὶ εἰς κοντολογία νὰ εἰπῆς, ὅ νῆς καὶ ἐσκοτιάθη,
Ὁ κόσμος τῆς ἐφάνηκε, πῶς ἐκ ταποντίθη.
Τόσον ἄπὸ τὴν μίαν μερᾶν, ὡσὰν κ' ἄπὸ τὴν ἄλλῶν,
Τὸ σκέτος τῆς ἐπλάκωσε, ἔ' ταραχὴν μεγάλη.

Ἐκ τῆ Λαμπάρδες τῆ πολλῶν, τῆ πόλεμον μπε δώσαν,
 καὶ τὸ βοταίν τὸ πολὺ, πῆ εἶχαν εἰς τὴν φῶσαν.
 Ὅταν ἐγίνη συμφορὰ, ἦτον πέμπτῃ ἡμέρα,
 Πῆ ἡ χώρα ἐσκοτίνιασε, φρωτὶ ἕως ἑσπέρα.
 Ἦ γεν τῆς μεταμόρφωσις, Αὐγέσθαι εἰς ταῖ ἔξῃ,
 Χειτῆ τῆ παντοκράτορος, καθὼς φαίνεται ἔτζη.
 Ἐκείνὰ ἔβλεπες κορμιά, καὶ ἴεες ἀνδρειωμύες,
 πῶς κοίτονταν εἰς χῶματα Γυμνὲς καὶ ἔξαπλωμύες.
 Πλῆθος πολλὴ ἐχάθηκε, ἀπὸ τῆς τέρκης τότες,
 Πῆ μὲ ξημὲς δὲ εἶχασι, καὶ ἀπὸ τῆς Χαπιῶτις.
 Ἀπὸ τὸν τόσον πόλεμον, καὶ συμφορὰ πῆ γίνη,
 Καθολικὰ καὶ οἱ νεκροὶ, ἐξόμαξαν καὶ ἐκνεῖοι.
 Καὶ οἱ ζωντανοὶ ἐξόμαξαν, ἐκ τῆ πολλὴν τὴν βρῶμα,
 Πῆ ἦσαν τόσοι φερασδι, οἱ τέρκοι σὰν τὸ χῶμα.
 Τότε λοιπὸν ὡς ἴδασιν, ἀρχισαν νὰ δοιλιάζου,
 Ἀπὸ τὴν χῶρα οἱ Χεισιατοὶ, καὶ ὅλοι νὰ φομάζεν.
 Καὶ τὸ Σαββάτο εἶπασι, πῶς νὰ παραδωθῆσι,
 Νὰ παύσωσι τὸν πόλεμον, δὲ νὰ μὴ κοπῆσι.
 Διότι ἀξέγνιάσωμεν, πῶρα καθὼς θωρῆμεν,
 Ἐκ γῆς καὶ ἐκ τὸ πέλαγος, βοήθεια νὰ ἰδῆμεν.
 Καὶ πλέον μὴ ἐλπίζομεν, νὰ ἔλθῃ ἡ ἀρμάτα,
 Καὶ ὁ Ντζεραλές ἐκ τὴν γιῶ, μὴ πολλὰ φησάτα.
 Ἀπὸ τὴν γιῶ καὶ θάλασσαν, ἡμαῖς νὰ βοηθήσεν,
 Διὰ νὰ κόψεν τῆς ἐχθρῆς, καὶ νὰ τῆς ἀφανίσεν.
 Διὰ νὰ δώσεν πόλεμον, μὲν τῆς τῆς ἀλλοφύλλης.
 Αὐτούστε τῆς παρανόμης, καὶ ἀσεβεῖς καὶ σκύλλης.
 Λοιπὸν μὴ ἀγαμέμεν, μὴ δὲ νὰ καρτερῆμεν,
 Διότι δὲ εἶναι καιρὸς, ἡμεῖς νὰ πολεμῆμεν.

Μὰ κάλλιον μὲ θέλημα, πῶρα τὸ ἐδικόνμας,
Παρά τῆ ἐχθρέμας τὸ σπαθί, νὰ ἰδῶμεν σὸ λεμόνμας
Νὰ μὲν ἔμπεν ἀπὸ σατιὸ, κὲ ἔλθῃσι μὲ βίαν,
Καὶ τότε ἀφανίζῃσι, γυναικὲς καὶ παιδία.

Πῶς ὅπι ἴδῃ ἡ πάρτη διὰ νὰ
παραδωθῆσιν.

(σεν,
Κ Αὶ ἔτζη ἡ πάρτη ὅπια ἴδῃκε, διὰ νὰ τὴν παραδῶ-
σιν τὰ χέμα τῶν ἀσεβῶν, κὲ νὰ τὴν ἐφορῶσιν.
Τρεῖς ἀρχόντες ἐσείλασιν, εἰς τὸν Πασιὰ νὰ πῆσιν,
Τὸ πῶς τῆ δίδεν τὰ κλειδία, κὲ νὰ παραδωθῆσιν.
Εὐθεῖς οἱ πόρταις ἀνοιξαν, ἡμέρα μὲ σαββάτο,
Ὅπῃ ἐγῆκαν καὶ ἔδωσαν, τὸ δολερὸν μαντάτο.
Χωεὶς νὰ γῆσκιν γλήγορα, ἀπὸ τὸ κάσρο βγῆκα,
Καὶ σὸν Πασιὰ μὲ σκεδῆς, ἐπῆγαν παραυτίκα.
Καὶ τὸν ἐφοροσκυῖσασιν, τὰ χέμα σαυρομῆα,
Πρόσωπον λυπητερόν, τὰ μάτια βέρκομῆα.
Λίγυντε ἀφῆτι σήμερον, τὸ κάσρον μὲ δικῶς,
Ἡ χῶρα μὲ ὅλον τὸν λαὸν, εἶναι σὸν ὀρεσμόνμας.
Μόνον ἡ ἐκλαμφορῶνμας, καὶ ὑψηλότητάμας,
Νὰ κάμης ὡς μαῖ ἔταξες, πῶρα ἡ ἀφῆτιάμας.
Νὰ κάμης τὰ καπίτελα, φῶρῶτα νὰ μαῖ τὰ δώσης,
Καὶ τότε ἡ ἀφῆτιάμας, τὴν χῶρα νὰ δελώσης.
Νὰ γράψῃς τὰ καπίτελα, νὰ χω μὲ ἐλῶθῆμας,
Μικροὶ μεγάλοι ὀλοίμας, γυναικὲς κὲ παιδία.
Χαράτζιον νὰ δίδομῃ, μόνον τῆ Βασιλέως,
Νὰ πιτελῶμῃ πάντοτε, νὰ μὴ κάμνομῆ ἀλέως.

Νὰ

Νὰ κρίσεις καὶ τὰ κάτεργα, ὅπως ὁ πόρτον εἶναι,
Μικρὰ μεγάλα ὅσαν βρεθῆν, ἢ ξεία ἢ ἀν εἶναι.
Λέγειτεσ τότε βάλλα ἄ, τιαντὰ μὴ πειράξω,
Πλέσιον δ' ἔστε πλωχόν, ἐδ' ἐνὰ τὸν ἰγγιάξω.
Α'ς ὡάρην ἢ τὰ ῥέχατες, ὅσα καὶ ἀν μπορῆνε,
Νὰ παίεσπέ θέλῃσιν, πλείον νὰ μὴ σαθῆνε.
Καὶ δύο Πασιάδες ἔσειλε, εὖ χῶρα νὰ ἐμωῆσιν,
Διὰ νὰ εἶπῆν ἢ τῆ λαῖ, ἐκείθεν νὰ βύγῃσιν.
Αὐτάμα μὲ τῆς ἀρχοντας, ἀπὸ ἐκείθεν βγῆκαν,
Καὶ πῆγασι μετὰ σκεδῆς, εὖ χῶραν ἢ ἐμπῆκαν.
Καὶ τότε ἐσιάσθηκαν, αὐτοῖνοι οἱ Πασιάδες,
Μὲ ὄλον τὸ ὑπόπολον, ἢ μὲ τῆς ἀφοντάδες.
Καὶ κάμασι καπίτλα, νὰ εἶναι βεβαιωμένοι,
Πισοῖτε καὶ ἀληθινῶ, καλὰ σερεωμένοι.
Διὰ νὰ ἤμασεν ἔ ἡμεῖς, ἐπὶ τὸ δίκονσας χράιμα,
Νὰ ἔχωμεν τὰ σπῆτιάμας, ἢ τὸ δίκονμας φράγμα.
Τότε οἱ τῆρκοι ἐμείνασι, καλὰ φχαρισημένοι,
Κ' βύγῃκασι μετ' εὖ χاران, ἢ καλοκαρδισμένοι.
Ἐπῆγασιν εἰς τὸ Πασιά, καὶ τῆ εἶπατ' εὖ αἰτίαν,
Πῶς αὐριοι τ' ἀπὸ ταχιά, σῆ φέρνεν τὰ κλειδιά.
Καὶ νὰ μπῆν τὰ φρασάτασ, διχὸς κακεία κόπον,
Νὰ φειλάβης τὸ λοιπὸν, τῆ χῶραν ἢ τὸν τόπον.
Καὶ νὰ κρίσεις νὰ ἐμπῆν, ὅλοιμα καλοσωῖω,
Νὰ μὴ χυθῆν με μολήτα, ἐδ' ἐμὲ κακωσιῖω.
Λέγω ὡσαν ὄξη μῆρωσε, ἢ ἦλθεν ἡ ἡμέρα,
Σκοτινισμῶν θλιβερῶ, βίτη ἢ ἐχὶ δάτερα.
Εἰς εὖα βατζέλια φρυγόν, ἔβαλαν τὰ κλειδιά,
Α' φρεῖτες καὶ οἱ ἀρχεῖτες, ἢ ἡ πῶχολογία.

Λεγοῦντες ὄρσε τὰ κλειδιά, τὸ κάστρο ἡ δίκουσα,
Ἡ χῶρα μὲ ὅλον τὸν λαὸν, εἶναι σὸν οἰσμός.·
Μόνον ἡ ἐκλαμψρότησα, καὶ ὑψηλοτηπίασα,
Νὰ κάμης ὡς μαῖ ἔταξες, ἐκ τὰ καπιτελάσα·
Καὶ τὸν ἐποροσκυήσασι, μὲ τὴν καρδίᾳ καί μισίη,
Καὶ μὲ τὸ χῆμα θλιβερόν, καὶ παραπονεμίοι.
Ἐφαίπτες ὄτι δάσαι, τὸν σαταρὰ ἐκ τὸν ζάφω,
Μὰ τὸν εἰραῖον Θεόν, ἔτζη καθὼς σαῖς ζράφω.

Ὡς δε ζράφωμην τὸν θρῦῶν καὶ κλαυθμόν τῆς
καί μισίης κυδωνίας.

Π Ὅ π' ὀρδινιασήκασι, ὄλοιτες νὰ εὐγῆσι,
Χύνοντε δάκρυα περσὰ, δεινῶς μιρολογῆσι.
Βοή πολλὴ ἐγίνηκε, σύγχυσις καὶ αὐτάρα,
ἢ ἀρχισαν νὰ θλίβονται, ἐκ τὴν πολλὴν ζομαρά·
Λέγου ὅχῃ ἀλήμονον, ἔδε κακὸν μέγαλον,
Πῆ ἔσειλες Ἰησὺ Χρῆ, γιὰ σφάλμαμας μέγαλον.
Ἐχίωσαν δάκρυα μέζητα, ζαβῆντες τὰ μαλιάτες,
Ἀπὸ τὴν παραπόνισι, πῶς ἔχαν σὴν καρδιάτες.
Ἀπὸ νὰ μέρος σείαζαι, ἐκτ' ἄλλο καταρῶνται,
Πῶς δὲ τὴν ἐβοήθησαν, ἢ νὰ παραπονοιῶνται.
Θρῆνος πολὺς ἐγίνηκε, ἐκέντω πλὴν ἡμέραν,
Καὶ αἰ φωναὶ ἀνεβαίαν, ἐπάνω σὸν ἀέρα.
Εὐχουανοὶ κακότυχοι, μὲ λύπην τε τὴν πόσιν,
Ὅ πῃ μπορῆ καθολικά, ἢ τῆς πεζῶν νὰ δώση.
Ἀπὸ τὸ κάστρον ἔσωθει, ὄλοιτες μὲ τὴν βίαν,
Καὶ τὰ παιδία τὰ μικρά, μὲ σιντριβιὸν καρδίαν.

Γιωῦ·

Γυναικες τότε κλαίγουσι, νέοι μικρολογῆσι,
Καὶ γέροντες ἐθλίβονταν, τὰ γῆνιατῆς θραβῆσι.
Ἡ' λιε φείξον σείαξον, καὶ θρῆνῆσον σελιῶν,
Μικροὶ μεγάλοι κλαύσατε, εἰς τὸ κακὸν πᾶ γίνῃ.
Ὅπ' ἄφησαν τὸν βίοντες, καὶ οἱ τῆρκοι τὸν ἀρπάξεν.
Μανάδες κλαίεν τὰ παιδῆ, καὶ τὰ παιδῆ φωνάζεν.
Καὶ σῆς πέξες ραγίσεται, δσῆδρα ξεριζοθῆτε.
Βοιωτὰ καὶ ὄρη κλαύσατε, καὶ κάμποι λυπηθῆτε.
Εἰς τὴν μεγάλην ἀδικίαν, καὶ εἰς τὴν δυσυχίαν,
Σαυτὴν τὴν χώραν τὴν καλῆν, πᾶ δσῆιχε αἰτία.
Ὅπᾶ δξαμεριθῆκασι, ξείνοι τὰ πατρικάτους,
Καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἀνήτια τὰ δικάτες.
Καὶ αὐτοὶ τότε ἐπήγασιν, εἰς τὰ βενὰ καὶ ὄρη,
Μὲ μαῦρα δάκρυά ἐκλαιγῆ, ὅποιοι τῆς ἐθάρῃ.
Θρῆνῆος μεγάλος ἐγίνε, καὶ τίς τὰ μὴ λυπᾶται,
Μόνον οἱ λιθοκαρδιοὶ, καὶ ὅποιοι κοιμᾶται.
Νάβλεπες πῶς δσῆγῆσι, μαῖες καὶ θυγατέρες,
Καὶ ἀδελφῆς καὶ ἀδελφᾶς, ὑῆς μὲ τῆς πατέρες.
Νά' ἐβλεπες τῆς ἀρχοντας, ἐ τᾶις ἀρχοντοπέλαις,
Κοεῖτζια καὶ ἀγῆια, καὶ τᾶις παπαδοπέλαις.
Ἀρχοντίσαις δσῆγῆκαῖς, ἀλλὰ καὶ καλοζῆδαις,
Γεμῆροι καὶ γεμῆρισαις, ἐ αἰ πῆω καὶ χηράδες.
Νά' ἐβλεπες πῶς ἦσαν, μαῦροι καὶ τεθλιμῆροι,
Χλεμπονιασῆροι κῆτεροι, ὡσὰν δσῆοθαμῆροι.
Τὰ μάτιατῆς ἦτανε θολὰ, τὰ δάκρυα γεμισμέα,
Τὰ μαγελάτῆς μελαρὰ, τὰ χεῖλη μαραμῆα.
Ἐκείνὰ ἰδῆς τὸν θόρυβον, καὶ κλάματα μεγάλα,
Ὅπε πισδῶ ὡσὰν αἰτὰ, νὰ μὴ ἔγιναι ἄλλα.

Καθολικὰ ὡσαύτ' ἰὰ, ἔτ' ζητᾶ βλιάζαι,
Οἱ μαῖες ἐθρῦέσαι, καὶ τὰ παιδ' ἐφωνάζαι.
Καὶ τί λοιπὸν ἀδιηθῶ, καὶ τίνα φρωτ' ἀρχίσω,
Νὰ εἶπῶ κ' τὰ ὀπιλοιπα, ἢ πάλιν νὰ τ' ἀφίσω.
Ὁ λογισμὸς με δ' ἄπορῆι, δὲν ἠμπορῶ νὰ γράσω,
Πῆ λέγω κ' νὰ ἔκλαψαι, νεκροὶ δ' ἀπὸ τὸν τάφο.
Καὶ ἡ ψυχὴ με ἐβέρκωσε, καὶ βάριαν ἀσνάζει,
Καὶ ἀπὸ τ' πίκρα τ' πολλῶ, σὰ σοθικὰ μεγκιάζει.
Εἰς τὴν μεγάλην σύμφορα, σὺ τὸ σὺν καταδίκην,
Πῆ ἔφωγαν σαὶ φρόβαρα, νὰ μὴ τὰ φαῖ οἱ λύκοι.
Μὲ θλίψεις κ' αἰσθναγμῆς, δ' ἄλλοι οἱ καὶ μῆροι,
Ἐ' νας ἐδῶ κ' ἄλλος ἐκεῖ, σὰν ἰαῖσαν βερλισμῆροι.
Καὶ ξεχωριστὰ ἀδελφοὶ, πατέρες κ' παιδ' ἄγ' ἄγας,
Καὶ πλετισμῆροι ἀρχοντες, ἀπὸ τὰ γονικάτ' ἄγας.
Σὰν τί καρδίαν εἶχασιν, πῆ ἀφῆσαν τὸ δικότ' ἄγας,
Αὐτοὶ δὲ ἐπ' ἐράσασιν, ἐκ τὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν τ' ἄγας.
Δὲν ἔβλεπον πῶς δ' ἄλλοι, σ' ἄγας ἀπὸ τὸν ἄλλον,
Ἀπὸ τὴν ζάλην τ' πολλῶ, κ' φόβον τ' μεγάλον.
Τότε λοιπὸν ἐμίσησαν, κ' ἐπῆγαν σὰ χεῖρα,
Τὴν χῶρ' ἀφῆσαν ἀδελφὴν, κ' ἐμπῆκαν τὰ θηρία.

Πῶς ἐκίνησεν ὁ Πασίας νὰ ἔμπη εἰς τὸ
Καῖρον,

Ἐπιπὸν σαὶ ἐπερίλαβε, τὰ δόλια τὰ Χαρία,
Μὲ δόλον κ' ὀπιβελῶ, κ' μετὰ τὴν λησαρχία.
Ἐκ τῶν τότε ἐκίνησεν, μ' ὅλας τὰς φλαμπυράδας,
Καὶ μ' ὅλας τὰς τζιασίδεις, κ' μετὰ τὰς γιαιπιτζάδας.

Τεργύριτε πολὺς λαός, κίθ' ὄργανα πᾶ λαλῆσαν,
 Καὶ πλῆθος ἄμετρον πολὺ, ὅπ᾽ τὸν ἀκλεθῆσαν.
 Φασάτα ἦσαιε πολλὰ, ὁμωροσθε κὺ ὀπίσω,
 Δεὶ ἔχων ἔνιν κὺ λογισμὸν, νὰ σαῖς τ' ὁμολογήσω.
 Χαρὰ κὺ ἀγαλλίασις, σ' αὐτῆς ἐγένη τότε,
 Οἱ μπεῖδες ἐθαύμαζαν, κὺ ὅλοι οἱ στρατιῶται.
 Ἐχάρισαν ἐφήμισαν, μετὰ ᾧ χαρίας,
 Στὸ κάστρον ὅπ᾽ ἔλαβαν, μετὰ ξαδ' ἡμερίας,
 Αὐγύς εἰς τὰς δώδεκα, ἡμέρα ἦτον τριτὴ,
 Πό τῆρκος ἐπεεῖλαβε, Χαρία εἰς τὴν κρήτη.
 Σταῖς τεσσαραεὶς ὥρας τῆς μερὸς, ἔλαβε τὰ κλειδιά,
 Κὺ εἰς τὰς πεντ' ἐμπείει αὐτὸς, μετὰ πλῆσιν παρρησία.
 Τότε ἀρχῆσαν τὴν χαρὰν, νὰ ρίχνουσι λεμπάρδες,
 Νὰ κρέον κὺ τὰ τέμπανα, βυκιυαῖα καράδες.
 Τόσον εἰρήχταν θ' ἔξηραῖ, ὡς κὺ θ' ἔξ' ἀλάσσης,
 Κάτερρα κὺ καράβια, κὺ εἴτινα λογιᾶσις.
 Πῶς νὰ τὸ γράψω κὺ νὰ εἰπῶ, κὺ κῆνο πῶς κὺ πότε,
 Τὴν παρρησίαν τὴν πολλὴν, πᾶ κάμασιν ἐτόπι.
 Ἐθόλωσαν ὁ ἔρανος, κὺ ἐγένε ἐσπέρα,
 Καὶ ὁ κατωνὸς ἀνέβαινε, ἐπαῖω σὸν ἄερα.
 Ἐκ τ' λεμπάρδαις τ' πολλαῖς, πᾶ ρίξαν τὰ σκυλία,
 Ἐξωθεν ἐκ τὰ κάτερρα, κὺ μέσ' ἄχτη Χαρία.

Παράπονον τῆς Χαλιώτων.

Ο Ἰ δὲ Χαλιῶται οἱ πτωχοὶ, ἐσέκον καὺ κοιτάζαν,
 Τὸ σῆθος ἐκτυπέσασιν, καὺ βασιλεὺς σίαζαν.
 Οὐαὶ ἡμῖν ἐλέγασιν, καὺ ποῖος τὸ ἔδαρη,
 Νὰ χαίρονται εἰς τὰ Χαριά, οἱ τῆρκοι κὺ ταρτάροι.

Πᾶσα

Πᾶσα λογιῆς ἀγαθῶν, χαίρονται καὶ σπιριτῶσι,
Μὲ λύραις καὶ μὲ τέμψανα, καὶ μαῖς ἀναγελέσι.
Αὐτοῖνοι λέγω χαίρονται, εἰς τὰ ψυλάταῶγια,
Καὶ μαῖς μαῖς ἐπαρέβηκαν, λύραις καὶ μηρολόγια.
Ἐκλειον οἱ κακότυχοι, τὸ εἴδος ἐκτυπῆσαν,
Ὡσαὺ γυμναῖκες ἔκαμναν, καὶ τὰ μαλια ἔβαβῆσαν,
Καὶ τίς νὰ μὴ τὲς λυπηθῆ, Ἐ ποῖος νὰ μὴ τὲς κλάψῃ,
Εἰς τὸ κακὸν πῆ ἔλαβαν, τίς μὴ ἀστυνάξῃ.
Πῆ δύο μῶες ἦσανε, ὅπῃ τὴν ἐπόλεμα,
Κ' ἔγιναν τόσα φονικὰ, καὶ χύθη τόσον αἷμα.

Πῶς ὁ Πασιαὶ ἐγύεισεν ὅλον τὴν χώραν, καὶ ἔκαμνε
σειραῖή μὲ ὅλον τὸν λαόν.

Ο Δὲ Πασιαὶ σαῖ ἔλαβε, τὸ κάσρον καὶ τὸν τόπον,
Ὁ λόγυρα ἐγύειζε, μὲ πλήθος τῶν ἀνθρώπων.
Ἐκαμα κῆναις ταῖς χαρᾶς, καὶ ὅλοι τὸν ἐφιμῆσαν,
Καὶ ὅπιασεν πολὺς λαός, πῆ τὸν ἀπολεθῆσαν.
Κ' ἐπέζασιν τὰ βῆκινα, τῆς νίκης τῆ πολέμου,
Καὶ ὄργανα ἀείφνιτε, πᾶσα λογιῆς καλέμε.
Καὶ τὴν χαρὰν τὴν ἀμέξον, εἰς τὴν ἐθεώρει,
Πῆ ἔκαμναν οἱ ἀνομοί, ἐθαύμαζε καὶ ἀπώρει.
Ἐκείνὰ ἦκεν φωνὰς, παιγνίδε καὶ ἄλλα,
Πῆ ἔκαμναν οἱ ἀσεβεῖς, καὶ σκῆζαν ἄλλα ἄλλα.
Σαῖ ἐτελείωσεν ἡ χαρὰ, καὶ ὅλοι ἐκαθίσαν,
Ἀπὸ τὸν κόπον τὸν πολέμου, καὶ ἔξ ἀγαλακτῆσαν.
Τότε ἐφορᾶσεν ὁ Πασιαὶ, ἐκένο τὸ θηρίον,
Νὰ βγάλῃσι τὰ ἱερά, ἐκ τῆς μοναστηρίου.

Καὶ τὶ νὰ λέγω δὲ μπορῶ, ἢ πῶς νὰ γράψω τόσα
Ἐξ ἀπωρεῖ μ' ὁ λογισμὸς, κ' ἡ ταπεινὴ γλῶσσα.
Ὅταν ἐρεῖξαν τὲς σωρὲς, ἢ σῆσαν τὴν παντίερα,
Ποῖα μάτια δὲ ἐκλάψασιν, ἐκένω τὴν ἡμέραν.
Καὶ νὰ χαλῆν ταῖς Ἐκκλησιαῖς, νὰ χίζεν ἦ εἰκόνας.
Νὰ ρίκτεσιν τὰ βήματα, μὲ πορφυραῖς κολόνας.
Ναὺς καὶ μοναστήρια, εἶπε νὰ τὰ χαλάσεν.
Νὰ βγάλεν τὰ κονίσματα, μετ' ἕλκτια νὰ φτίασεν.
Διὰ νὰ βάλῃ χῶτ' ἕλκταις, γιὰ τὰ σαλαβατίζεν,
Καὶ τὰς εἰκόνας τὰς σπηλαῖς, οἱ ἀνομοὶ νὰ βερίζεν.
Θεὸν δὲ ὀνομάζουσι, τινὰ καὶ δὲ φοβῆνται,
Διὰ τὸ χαλῆν ἦ Ἐκκλησιαῖς, ἢ ὑψηλοφρονῆνται.
Ὡς καὶ τὰ κόκαλά σκαψαν, καὶ κῆνα τὰ θυγάλα,
Καὶ ἔξω τὰ ἐρέξασιν, ὅλα μικρὰ μεγάλα.
Καὶ ἄλλαις κακοεζικαῖς, ὅπῃ ὄνθου μὲ φείσει,
Νὰ τὰ εἶπῃ δὲ ἡμπορῇ, ἢ ἐγγράφως νὰ τ' ἀφίση.
Κλαύσατε πάντες ἀδελφοὶ, σὲ τὴν τὴν δυσυχίαν,
Τῶν χειρῶν τὰ κοκάλα, νὰ ρίκτεν εἰς τὸ κοφῆριον.
Ὡ βγιόλα μὲ ἀμαρῆμνη, πῶς ἐκαταφρονέθης,
Καὶ δὲ πρὸ γῆρος μιὰ ὄν, ἐκατακυριώθης.
Καὶ πῶς ἐκατασάθηκες, γυμνὴ καὶ σκληρωμένη,
Εἰς ὄνειδος καὶ γέλωτα, καὶ καταφρονημένη.
Πῆ λῶ τὰ παιηγύειασεν, πῆ λῶ αἱ παρρησίαις,
Ἐκείναις πῆ ἐγίνονταν, μέσα σ' αἷς Ἐκκλησίαις.
Ὅλα αὐτὰ ἐπάψασιν, καὶ αἱ δοξολογίαις,
Ἐκείναις ὅπῃ ἐκαμα, μὲ φροσδύχαῖς ἀγίαις.
Κλαύσατε λέγω ἄρχοντες, ὅλοισας λυπηθῆτε,
Καὶ σὲῖς βενὰ καὶ πετεινὰ, δὲ δρὰ ξεριζοθῆτε.

Χύσετε δάκρυα ἄμεξα, ἀπὸ καρδίας πόνος, (1185)
Κλαύσατε τὰ δόλια τὰ Χαρία, εἰς τετθνὸς τὸς χρο-
Κλαύσατε ὅλοι θλιβερά, αἰ πέρες καὶ τὰ ξύλα.
Καὶ ἄρχοντες καὶ πείητες, τὰ δειδρα μετὰ φύλα.
Ρ' αἶατε ὄρη δάκρυα, καὶ κλάψατε λαγκάδα,
Καὶ ποταμοὶ θρῆνίσατε, καὶ κέμποι καὶ λιβάδα.
Χύσατε αἶας σιαγμὸς, χύσατε θρῆνωδίας,
Κλαύσατε καὶ θρῆνίσατε, δεξιόλης τῆς καρδίας.
Ὡ ἐρατὲ καὶ ἥλιε, φοίξον τὴν ἀδικίαν,
Καὶ σέεις νεφέλαι βρέξατε, καὶ κλαύσατε θηρία.
Πῶς ταῖς Ἐκκλησίαις τῶ Θεῷ, οἱ ἀσεβεῖς χαλῶσιν,
Καὶ κάμνῃσι μετζήτια, δεξιὰ τὰ βλασφημῶσιν.
Θεὸ πῶ βεῖσικισαί ψιλὰ, σὺς ἐρατὸς ἐπάνω,
Καὶ βλέπεις εἰς τὰ χαμηλὰ, καὶ κάθεσαι σὰ ἄνω.
Θαυμάζω παντοδυνάμει, καὶ πῶς τὸ ὑποκίης,
Καὶ εἰς τὸ ἐπρόσωπον τῆ γῆς χεῖ, πῶς τὸς βασιλῆς.
Ν' ἀκῆς γλῶσσαν βαρβαρον, ἀντίσινὰ σὲ τιμῆν,
Τῶ Μαχμέτη ἠφωῆ, ὅπως σὲ βλασφημῆν.
Καὶ φανερὰ οἱ ἄνομοι, Προφήτῳ σὲ ὀνομάζην,
Κτίσμα καὶ ποίημα Θεῷ, οἱ ἄφρονες λογιάζην.
Καὶ δεισέο ὀνομάζουσιν, δημιουργὸν καὶ κτίσῳ,
Καὶ κραταῖον καὶ δυνατὸν, καὶ τῶ ἀνθρώπων ῥυαθῳ.
Βεῖξεν τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τὰς σεπῆ ἀσείκονας,
Καὶ τὸν σαυρὸν τὸν τίμιον, ἰβεῖξεν κατὰ μόνας.
Ἄλλὰ παρακαλῶ μὲν, δεῖξον τὸς οἰκτιρμῆς σου,
Συώτειφον καὶ ἀφάισον, τὸς ποιηρὸς ἐχθρῆς σου.
Ἐπαύδωσαί μᾶς κύριε, δεξιὰ τὸ πῆ αἰσιμόνμας,
Μὲ τῆ δίκαιαν κρίσις σου, εἰς χεῖρας τῶ ἐχθρῶν μας.

Ἀλλὰ πάλιν λυπήσεμας, ὄχρ' τὸ ἑλεόσσε,
 Καὶ ὄχρ' τῆς τεκέσσης, ἀχραῖτε κῆ μηξόσσε.
 Καὶ σώνημασ ὁ παιδ' ὀμὸσ, σώνειμασ ἠ ὀργήσσε,
 Σώνει ὁ κόποσ ὁ πολὺσ, ἀρκεῖ ἠ παιδ' ὀσίσσε.
 Καὶ πλέσ, ὁ δ' ὀυάμεθα, ἠμεῖσ νὰ πὲ βασ' ἔμε,
 Καὶ ὀπό γῆροσ μιάρων, τὰ καταπατηθ' ἔμε.
 Τέσ ὀραιότατεσ ναέσ, τέσ ἀγιογραφοσ μύθεσ,
 Νὰ βλέπομεν μετζήτια, καὶ καταφρονε μύθεσ.
 Κλαυσατε ὀλοι θλιβερά, ἀρχοντεσ τιμημεροσ,
 Αὐτῆ τῆ χώρα τῆ λαμπαῖ, πῆ ἦτον ἀκεσ μύθε.
 Ὡ πόλισμε παμφήμησση, καὶ τῆ Λεβαῖτι τζόγια,
 Πῶσ ἐκαταφρονέθηκεσ, κ' ἦλθεσ εἰσ μηρολόγια.
 Καὶ τῶρα κλαῖν τὰ ἄφυχα, καὶ τὰ ἐμψυχομύθε,
 Ὅτι πονῶσι καὶ αὐτὰ, καὶ κλαῖεν ἔχρ' ὀσεία.
 Τὸ πῶσ ἐκατασάθηκεσ, ὀπό τέσ ἀλλοφύλεσ,
 Καὶ σὲ περιεκύκλωσαν, σαῖ λυασασ μύθεσ σούλεσ.
 Πῆ εἶχεσ σαῖσ ὀλπίδεσσε, μέσα εἰσ τὴν Σπανίαν,
 Καὶ σὰ χονθὰ τὰ κάτεργα, πῆ ναε σὴν Βολετίαν.
 Νὰ ἔλθεσιν με τὸ σπαθῖ, τὸν τῆρκον νὰ σκοπόσσε,
 Νὰ παρὲν τὴν ἀμάτατε, κῆ σὲ νὰ λούθρωσεν.
 Καὶ τὴν ἐπαῖτε χεσ λοιπὸν, ὡσαῖ τὴν παραγία,
 Ν' ἀλθῆ σὸ πόρτοσὰ Χαλιὰ, νὰ δώσση βοήθεια.
 Εὐκερα πατεχνέτε, καὶ κεφαλοπονέτε,
 Νὰ ἔλθενε εἰσ βοήθειασασ, αὐτὸ μὴ τὸ θαρῆτε.
 Ὡ τῆσ ἀπαιθρωπότητοσ, εἰαῖ τῆσ δυσυχίασ,
 Πῶσ τέσ πλανᾶ κῆ πῆζητεσ, ἐχθρόσ τῆσ ἀληθείασ.
 Φῶ ἐλεινοὶ χεῖσιμοὶ, τὰ κείματασασ τῶσα,
 Φθόνοσ καὶ ἰσθηφανία, τὸ φῶσασ ἐπλακώσασ.

Στέτιον καιρόν πῆ ἐδιώονταν, νὰ βάλῃν λίγον κόπον,
Νὰ ξολοθρεύσῃν τὸ ἔχθρον, μὲ πᾶσαν λογιῆς ἔσπον.
Μὲ σήμερον μετ' αὐριον, ἐπέρασεν ἡ ὥρα,
Καὶ ἄλλος ἐπεείλαβε, τὴν φημισμένην χώραν.
Παρόμια τὸ κάμετε, ὡσπερ ποτὲ τὴν Κύρον, (ἔσον.
Πῆ ὁ τέρκος σαῖ τ' ἄδραξε, ἐκ τῶν χεῖρας σαῖ κί-
Τώρα ἐσαῖ ἀπομείνη, μόνον τὰ κατεργάσας,
Λιγνὰ χοιζὰ ἀνάκατα, κί αὖ λῶ μὲ τὴν ὑγιάσας.
Χαρήτε ξεφαιτόσετε, μὲ ταῖς χοιζαῖς ἀμάδαις,
Καὶ μὲ τὸ τέμπε τέμψασας, ἢ ταῖς ἀκακάραις.
Πῆ καρτερεῖτε σάλλοντε, δεῖνὰ σαῖ βοηθήσει,
Τὸν Πάπα κ' τὸν Σπαῖμ, ναλθῶν ἀπὸ τῶν δύσιν.
Καὶ οἷς δὲ ἐβαρύνετε, φωτιάς ἢ μὲ μαχέρι,
Ὅταν τὸν εἶχετε σφικτὰ, εὐδὲ δικόνσας χέρι.
Ἀλλὰ τὸν ἀπαριάσατε, τότε ἡ ἀφροτιάσας,
Καὶ πῆρεσας τ' ἠώραιοσας, τὰ κάσρη τὰ δικάσας.
Τότε πῆ εἶχετε καί σεις, καιρόν τὸν ἐδικόνσας,
Γιατὶ δὲ ἀφανίζετε, τὸν ποιήρον ἐχθρόνσας.
Τότε ὡς ἐδ κειθε, καταπιῆν τελείως,
Ὡσπερ ποτὲ τὰ σόδομα, καθολικὰ ὁμοίως.
Τότε νὰ γῆν ἢ χαρὰ, σὺ δὲ οἴκου σὺν ὄλλω,
Καὶ νὰ καθίσῃ Χεισιαῖος, Βασιλεὺς εἰς τὴν πόλιν.
Νὰ γῆν ποιμνήης ποιμνί, τὸν Κύριον νὰ ὑμῶσι,
Καὶ ὄλαις αἰ φυλαῖς τῆς γῆς, νὰ τὸν ἐπροσκυῶσι.
Καὶ νὰ δόξαζομεν πῆσως, ἑτάδα τὴν ἀγίαν,
Αὐτὴν τὴν ἔξισυπόσατον, ἢ μίαν Βασιλεῖαν.
Ἄ μὴ σὲ σαῖ δὲ σέκεται, αὐτὸ λέγω τὸ πρᾶγμα.
Ἀλλ' ὅταν θείλῃ ὁ κύριος, γίνεται ἐν τῷ ἅμα.

Καὶ τίς μογορῆν ἠύτις αἴθη, εἰς ὅτι καὶ ἀνείσει,
Καὶ νὰ εἰπῆ τὰ μέλλοντα, καὶ νὰ τὰ ἐρωτήσῃ.
Ποῖος νῆς καὶ γλῶσσα δυνάται, πότε καὶ νὰ λογιᾶσῃ,
Εἰς τὰ μυστήρια τῆ Θεῆ, καὶ κεί ψυλά ἠαῦτάσῃ.
Ἀπὸ κακὸν κάμνει καλόν, καὶ ἔπο χαρὰ τὴν θλίψιν.
Καὶ ὅτι εἰσει καὶ εἰπῆ, δεῖ θέλει νὰ τῆ λειψί.
Καὶ τῶρα πάλιν κάμνεται, ἀνείσει αἰτίστροφος,
Σε μαὶ νὰ σείλι τὴν χαρὰν, καὶ εἰς ἐκείνους φόφος.
Ὅτι αὐτὸς τὰ κυβερνᾷ, τὰ πάντα καθὼς θέλει,
Ἀνθρώπος θέλει ὑπομονὴν, δεῖ νὰ ἰδῆ τὰ τέλη.
Αὐτὸς πλετίζει πάντα, καὶ βασιλεῖς πτωγίζει,
Τὸς πέρι τοῦ Βασιλείου, καὶ ἄλλους τὸ χαρίζει.
Οὐδένα πρᾶγμα γίνεται, χωρὶς τὸ θέλημάτῃ,
Εἰς ἄνθρωπον δεῖ σέκεται, ἀμὲν τὸ πρὸς αἰγμάτῃ.

Ἐδὼ γράφωμεν πόσοι ἰσποτωθῆσαν
Ῥωμαῖοι, καὶ Ἀγαρῶοι.

Τοῖσιν τῶρα ἠαῖσεται, πόσοι ἰσποτωθῆσαν,
Ῥωμαῖοι καὶ Ἀγαρῶοι, καὶ πόσοι ἔχαθῆσαν.
Χιλιάδες δεῖ Ἀγαρῶοι, δεῖ αὐτὸς ἔχαθῆσαν,
Καὶ δεκαπέντε καὶ εἴκοσι, ὅπῃ ἰσποτωθῆσαν.
Μάλιστα καὶ πλείωτεροι, ἔχαθῆσαν τελείως,
Καὶ εἰς τὸ πῦρ ἐπήγασιν, νὰ εἶναι αἰωνίως.
Καὶ Χριστιανοὶ σκοτώθῆσαν, ὡς τέσσαρες χιλιάδες,
Ὅπῃ ἐλάβαν θάνατον, παῖδιά καὶ μαράδες.
Ἀλλὰ θάρρῶσόν κύριοι, αὐτοὶ νὰ μὴ χαθῆνε,
Μένον εἰς τόπον φωτεινόν, νὰ τὸν ὑμνολογῆνε.

Στὴν αἰῶν Γερουσαλήμ, ὅτε πολλὰ δούροισίνω,
Μὲ τὰς δικαίαις αἰταμίαις, νὰ χαίρονται καὶ ἐκείνοι.

Πῶς ἐπῆρθη εἰς τὸν Ρ'εθῆμον, καὶ ἐπολέμησε
καὶ τὸ ἐπῆρσε.

Ε Τὸν χρόνον τὸν ἐρχομῶν, σαρανταέξι χρόνοι,
Πάλιν τῶρα νὰ κέσσετε, μὲ δάκρυα καὶ πόνους.
Διὰ τὸ καὶ μῆλον Ρ'εθῆμον, θέλω νὰ ἀρχωλήσω,
Νὰ σαῖς εἰπῶ καὶ δι' αὐτὸ, καὶ ἐχράφως νὰ τ' ἀφήσω.
Ὅπῃ αὐτὸ μὲ πόλεμον, ὁ τῆρκος τὸ ἐπῆρσε,
Καὶ ἔκαμε μάχαις ἀμεζαῖς, καὶ ἐγίνηκαν χήρες.
Καὶ ἐκοπίκασιν πολλοὶ, ἀπὸ τὰς Ρ'εθῆμιώτες,
Παρόμοια τὸ πάθεισιν, ὡσαύτ' καὶ τὰς Χαριώτες.
Τίς εἶχε μάτια νὰ ἰδῆ, ἐκεῖ κατὰ τὴν τάξιν,
Τὸν πόλεμον πῆ ἔκαμνε, καθάρα νὰ κοιτάξῃ.
Νὰ κάμῃ πέτρα τὴν καρδίαν, νὰ μὴ τὴ δώσῃ πόνους,
Νὰ μὴν θρηνήσῃ ἀπὸ ψυχῆς, εἰς τὰς πειρασθεὶς φόνους.
Πῶς σφάζονται σαῖς τρώβατα, σὸ μακελιὸ κοπάδι,
Οἱ Ρ'εθῆμιῶται οἱ πτωχοὶ, καὶ ἀγαπῶντο ὁμάδι.
Τὰ αἵματα ἐξέχασιν, κάτω πρὸς τὰ χαρτάνια,
Τὰ καύκαλα μὲ τὰς μυαλὰς, μέσα εἰς τὰ χαράκια.
Μισέλαις ἀπὸ τὰ σπαθία, καὶ χεῖρα καὶ ποδάρι,
Ἐπ' αὐταῖς ἰδῶ καὶ κεῖ, ὅτε σράτα τὴν καθάρα.
Ἐκεῖ νὰ ἰδῆς τὸν πόλεμον, τὴν παραχὴ καὶ ζάλλω,
Ὅτε ἐγνωρίζονται ἐκεῖ, μικροὶ ἐδὲ μεγάλοι.
Ἡ γῆ τότε ἐκοκκίνησεν, ἀπὸ τὰ αἱματάνους,
Καὶ σαῖς ποτάμι ἐξέχευεν, τότε ἐκ τὰ κορμιάτους.

Ὡς ἀπερ κρείοι γὰρ λογικοὶ, καὶ ἄρνες σφαττὸ μῆρι,
καὶ μεληδὸν ἀηλεῶς, κοπτοὶ ὄμφοι καὶ μῆρι.
καὶ ἰσοκοπέθησαν πολλοὶ νέοι καὶ παλικάρια,
Μεῖα κκεμπέζα καὶ σπαθιά, καὶ ἄλλοι μεδοξάρια.
Μὰ τί ποτε δὲν ἔκαμαν, μόνον παραδοθήσαν,
καὶ φύγασιν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ εἰς τὸ κάστρο μπησαν.
Ὁ κόσμος τὸς ἐφάνηκε, πῶς θέλει νὰ βαλιάξει,
Φωτιά μεγίστη εἰς τὴν γλῶσση, νὰ τὴν ἐπατακαύσῃ.
Φωναὶς οὐ γήκαν παρδούθους, καὶ κλαύματα καὶ πόνου,
Σ' αὐτὴν τὴν ἀνακάτωσιν, καίνας τ' ἄλλοι ἀμωπῶνει.
Διὰ νὰ φύγη τὴν σκλαβιά, τὸν θάνατον νὰ γλύσῃ,
Τέτην τὴν κορόσκαρον ζωὴν, νὰ πάη ἄλλῃ νὰ ζήσῃ.
καὶ πῆραν τοὶ ἀσιβεῖς, μετὰ τὸ σπαθὶ σὸ χέρι.
Αὐτὸ καμὶ ἡ ὁμόνια, καὶ τὸ πολὺ σφεῖρι.
Σαββάτὸ ἡμέρα ἦτονε, Ὁκτώβεις εἶχεν δέκα,
Ὁ πῆ τὸ πῆραν καὶ αὐτὸ, ὡσαύτ' ἑμὴν γυναῖκα.
Τὸ ξόπυργον ἀν' ἐξέρτε, μὰ ὄχι τὸ κασέλι,
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐμλίυσσε, ὕστερα πῶς τὸ θέλει.

Πῶς ἐμλίυσεν εἰς τὸ Ρ' ἔθνημον νὰ τῆ δώσεν
τὰ κλειδιά.

Κ αὶ παρδούθους ἐμπίυσσε, τὸ κάστρον νὰ τῆ δώσεν,
Διχῶς καμίαν ἀργητα, νὰ τῆ τὸ παραδώσεν.
καὶ λέγω δὲ τὸ Ρ' ἔθνημον, καὶ ὄχι τὸ μεγάλον,
Ὁ πῆ τὸ πῆρε καὶ αὐτὸ, ἔτ' ἔζη ὡσαύτ' καὶ τ' ἄλλον.
λέγει ἄμιτε γλήγορα, πέτετες τὴν αἰτία,
Ἀν' θέλεσι μετὰ τὸ καλόν, νὰ δώσεν τὰ κλειδιά.

Εἶδ' ἐκὰθ' ὁ δειλὸς φελέσσει, βάρτε κ' ἐκόντες.
Σφάξατε καὶ σκλαβώσετε, καὶ ἀφαισέτετες.
Χαλάσετε ῥημάξετε, σαὶ τὴν Τροάδα τότες,
Ὅμοια νὰ τὸ πάθεισι, αὐτοὶ οἱ Ρ' ἐθνημιῶτες.
Πῆ τὸ μπάγδατι ἐπ' ἡράμην, ἡμεῖς μὲ τὸ παθίμας,
καὶ τὲτο αὐτ' ἀφίσωμην, εἶναι πολλὴ ἐνδοπήμας.
Ἐκεῖν' ἡν ἐξάκεσον, τὴν Νινεβὴ τὴν πόλιν,
Ἡμεῖς τὴν ἐδελώσαμεν, καθὼς τὸ ξύροισ' ὅλοι.
καὶ πῶρα νὰ αἰτισταθῆ, ἐτέτο τὸ κασίλι,
Ὅσ' ἔτ' ἀκαταπίνομην, ὡς αὐτ' ἐπ' ἀπασέλι.
καὶ μάλιστ' ὡς ἐπ' αὐγόν, ἔτ' ζῆ καὶ αὐτὸ βροχέμην,
καὶ ἐκ τὰ θεμέλια τῆς γῆς, παντελῶς τὸ χαλῆμεν.

Περί τὸ πῶς ἐπαρέδωθη κ' αὐτὸ εἰς τὰ χεῖρα
τῆς Τουρκῶν.

Ο 'λίγες ἡμέραις πολέμει, κ' ὕστερα παρέδωθη,
Μὲ πόλεμον δ' ἐκαὶ αὐτὸν, κ' ὕστερα ἐδελώθη.
καὶ ὅλοι τοὺς ἐμίσησαν, τότε κατὰ τὴν ὥραν,
Ἄλλοι ἐπῆγαν εἰς χεῖρα, κ' ἄλλοι εἰς τὴν χώραν.
Ἄλλοι ἐπῆγαν εἰς ἕξπραϊ, καὶ ἄλλοι εἰς εἰς θαλάσσης,
τὸ θρῦλός ὅσ' ἐκαμαί, σ' ἀφύω νὰ λογιᾶσης.
τότε λοιπὸν ἐχάσασιν, ὡς αἰχμαλωτισμέχοι,
Μαῦροι καὶ ὀλολύπητοι, καὶ κατὰ δικασμέχοι.
Ἀρχῆσαν νὰ μηρολογῆν, διὰ καρδίας νὰ κλαίγην,
οὐαὶ καὶ τὸ ἀλήμονον, ἡμεῖς τότε νὰ λέγην.
Μεγάλως ἐβρυχῶνται, καὶ βαρύματα ἐσνάζαν,
Ἐδέρναν τὰ κεφάλιατες, καὶ τὸ ἐπ' ἐκράζαν.

Καὶ δεινὰ τὰ θρῆνῆσαι, μὲ λύπῃσιν μεγάλῃ,
Καὶ σέρνασι τὰ χυιάτας, μαλιὰ ἐκ τὸ κεφάλῃ.
Καὶ ἔρεβαν τὰ δάκρυα, ἵποταμειδὸν καὶ ξέχαν,
Ἐὼς τὴν γλῶσσαν ἔσασιν, τὰ ῥῆχατες καὶ βρέχαν.
Μεγάλως ἔφομάξασιν, τὰ μέλει τῆς σαρκόςτας,
Ἦ βλέποντας τὴ χωρισμῶν, καὶ τὸν ἀφαισμονῆτας.
Πῆ ἔχασαν τὴν χώρατας, τὰ πατειγονικάτους,
Τὰς συγγλῶν καὶ φίλῆτας, καὶ τὰ ὑπάρχαιντάτας.
Καὶ ἔρος τὴν χώρα γόγγιζαν, καὶ ἔλεγον κακομῆρα,
Νὰ χάσης τόσας ἐμορφιαῖς, νὰ γίνῃς τῶρα χῆρα.
Μὰ τὴν ἀλήθεια ἔωρεπε, πᾶσατας νὰ τῆς κλάψῃ,
Νὰ λυπηθῇ ἀπὸ καρδιαῖς, καὶ νὰ αἰσενάξῃ.
Πῆ ἄφισαν τὰ ἀήτῆτας, πῆ βόλια καὶ τῆς τόπες,
καὶ αὐτοῖνοι τῶρα περπατῆν, εἰς ἄλλες ξένες τόπες.

Τὸ πῶς ἐπῆραν τὰ χωρία οἱ ἀγαρῆμοι ἕως
εἰς τὸ μέγα κάσρον.

Εἴ τῆ ἐπῆραν τὰ χωρία, καὶ πῆξαν εἰς τὴν χώρα,
Στὸ κάσρον τὸ καθολικόν, καὶ πολεμῆντο τῶρα.
Σκορπίζοντας σκλαβεβωντας, νέες λέγω καὶ γέρες,
Ὡς πῦρ καὶ καῦμα φλογερὸν, εἰς τὸ καιρὸν τῆ θέρῆς.
Καὶ μονασῆρια κέρσδυσαν, χωρία καὶ τῆς τόπες,
ῤῆμάζοντας ἐπῆξαν, καὶ ζῶα καὶ ἀνθρώπες.
Ἐσκαψὲ μύεις καὶ ὄκῆι, μπασῆνια καὶ πολέμα,
Καὶ τίποτε δὲν ἔκαμε, μὰ ἔχυσε τὸσον αἷμα.
Θωρόντας τὰ ἐρχόμενα, καὶ γὰρ συχνοφομάσω,
Στὸσον κακὸν πῶς νὰ γῆν, ἀλλῶ βελῶν νὲ πιάσω.

Καὶ

Καὶ ποῖος ἄνθρωπος μπορῆ, μὲ σίχην νὰ δ'αλύσῃ,
Καταλεπῶς εἰς τὸ χαρτὶ, ἐγράψων νὰ τ' ἀφήσῃ.
Καὶ τὲς πολέμους τὲς πολλὰς, ὅπῃ οἱ τῆρκοι κάμνουν,
Τὴν φροθυμίαν τὴν πολλὴν, ὅπῃ εἰς αὐτὰς βαίουν.
Μεγάλον καὶ παραδόξον; φεικτὸν ἐβλέπω φόνον,
Μὲ πλείστον ὀρφανῶν παιδιῶν, καὶ τῆς χιρὰδον πόνου.
Στὰ τείχη ἐπλησίασαν, μὲ τὸσον ὄχλον τὸσον,
Ὅπῃ ποσῶς δὲ δυνάμει, τὸν ἀειθρὸν νὰ δώσω.
Καὶ σέκονταν σὸν πόλεμον, τειγύρε τὸσα πλήθη,
Πῆ δαυόνται νὰ βάλωσι, τὸν κόσμον εἰς τὰ βεῖθη.
Φυσάτα λέγω τῆ ἐχθρῆ, ἀείφνιτα καὶ πλῆθη,
Καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, σὰ δύο μέρη ἦσαν.
Καὶ δὲ τὸν πολυὺ λαὸν, παῖτοθεν πηδημῶσι,
καὶ δὲ τὴν κάψην τὴν πολλὴν, περὶ σὰ διψασμῶσι.
Οἱ τῆρκοι τέτοια βεβλήν, πᾶμπονηρὰ ὀπίασαν,
καθ' ὅραν εἰς τὸν πόλεμον, τὰ λόγια σιναλάσαν.
Ἦλθαν λοιπὸν καὶ δεῖξασιν, δυνάμειν λέγω τὸσιν,
Πῆ τὸση λύπη ἤμπορῆ, καὶ τῆς περῶν νὰ δώσῃ.
Καὶ τὸσον πλῆθος ἦσαν, τὸσαις φωναῖς θυγαῖα,
Ἀπὸ τὴν τὸσιν ταραχῆν, αἶω σὰ ὑψη ἐφθαῖα.
Πολὺς λαὸς ἐδέξθηκε, μὲ τὸν πικρὸν τὸν φόνον,
Οὐαὶ καὶ ἐφώναζαν, κ' εἶχαν μεγάλον πόνον.
Πῆ ἐρηχναὶ οἱ Χεισιανοὶ, ἀλλὰ καὶ ἀπαύτως πάλι,
Ἐπέρνασιν οἱ Αὐμπαρδιαῖς, μὲ ταραχῆν μεγάλην.
Καιρὸν ἐδ' ὅραν πόποτε, δὲ ἤθελαν νὰ χάσεν,
Μὲ τὸσον πλῆθος ἄπειρον, τὰ τείχη νὰ χαλάσεν.
Τὸσιν δυνάμειν ἔδωκαν, μὲ ὅλιν τὴν ἀνξισιάντες,
Πῆ θαυμασοὶ δῖρέθησαν, εἰς τὰ καμώματα τας.

Διὰ τὴν ἐπαρσιν, τὰ τὴν αἰχμαλωτίαν,
Τὴν ἑλευθέρωσιν τῶν Χριστιανῶν, καὶ τὴν ἀφανίσαν.
Ἀλλ' αὐτοὶ αὐτίς ἐκασιν, ἔτοτε μέρα νύκτα,
καὶ ἀειδητῆς σὸν θαλάτῃ, σὸν σκοτεινὸν εἰκότα.
Ὅπῃ ἦτον μέγας κίνδυνος, ἐκείβλεπες τὰ ξέχων,
Δεικνῶν εἰς τὸν θαλάτῃ, ἐδωποσῶς τὰ ἀπέχων.
Νὰ πλειώσω ἡθέλα, κίεῖχαν ὀπίθυμια,
Τέτλη τὴν ἀπόσπαιρον ζωὴν, μὲ δόξαν αἰωνίαν.
Δακρῶν εἰς τὴν χεῖρα, χαίρομαι σὺ βελήτης.
Ἐφραίνεται ὅτι ἐπλήθυνε, Χριστὸς τὴν δούλῃ μίντες.
Δυναμεροὶ κὶ ἀπόκοτοι, σὰ τείχη πηχῶν,
Θωρόντας πῶς εἶναι δυνατὰ, καὶ πῶναι χαλασμένα.
Ἀλλ' ἴδεια τόσο κτύπος ἐχθρῶν, τόσο σιμὰ ὄπισσα,
Μὲ τὴν κοιλίαν χαμηλὰ, πάντοτε περπατῆσαι.
Καὶ ὅτι χαμηλὴν πειρῆ, λαμπὰδες βόλια βρῶσιν,
Στὴν μάχῃ αὐτίς ἐκονταν, μονάχων τὰ ξῶσιν.
Καὶ ἔχων τόσο κίνδυνον, μὴ τὸ θάλημάτους,
Διὰ τὸν παντοκράτορα, καὶ τὴν δύσει βελήτης.
Φυλάσσοντες τὴν πίσιντες, ὡς ἀδρεσ τὰ σαθῆσι,
Καὶ ἔως ὅπῃ δύνονται, τὴν σπῆν τὰ κρατῆσι.
Ἐξίαις ὀφθῆσαι, ἀίκηταις καρδίαις,
Ἀπὸ τὰ πάντα ἐπαινεταῖς, δυναμεραῖς ἀγίαις.
Σεβάσμιοι καὶ δυνατοὶ, σώφρονες παβαλάροι,
Καὶ ἰδῶν καὶ αἶψα ἔχοντες, δόξαν τιμὴν καὶ χάριν.
Πίσιν καὶ καλῶ βελῆν, καὶ μεγαλοφυχίαν,
Ἐλπίδα καὶ ὁμόνοιαν, καὶ τὴν καλῶν καρδίαν.
Δοιπὸν οἱ δόλοι κρυτικοὶ, κίνδυνον ἐπεράσαν,
Μέγα ἐκ τῶν ἀκομπεζαῖς, ἀλλ' ἐκ ἐδειλίωσαν.

Μὰ προσδύχαις καὶ δέησιν, παντοτινὰ ἐκάμανα,
Καὶ πᾶσαν τὴν ἐλπίδα τῆς, εἰς τὸν Θεὸν ἔβαλα.
Μὴ δὲ θελήσης Κύριε, ἔλεγον νὰ χαθῆμι,
Καὶ εἰς τὰς χεῖρας ἀσεβῶν, δεινῶς ν' ἄπολεθῆμι.
Διὰ τὰς ἀμαρτίας μας, νὰ μὴ δὲν νικηθῆμι,
Ὅτι εἴθε τὴν πίσιν μας, τὸν τῆρκον πολεμῆμι.
Μὴ δὲν θελήσης ἔλεγον, κύριε ὀέχθρῶς σε,
Νὰ πολεμῆτε δέλωσες, τὸν ἐκλεκτὸν λαόν σε.
Ταῦτα καὶ ἄλλα ἔλεγον, μετὰ τὴν καρδίαν καὶ μῦθον,
Καὶ ὅλος διόλε ἦσασε, σὺ δὲ δέσιν δόσωσιν.
Ἐὰν θέσης ὄλοιμας, εἴθε νὰ σιλαβωθῆμι,
Εἰς τὸν ἐχθρὸν τὰ χεῖρα, Θεὲς ἀνὴρ δώθῆμι.
Ὅτι ἐπειδὴ λεγόμεσθα, πῶς ἡμεῖς δίκαιοι,
ἢ νὰ μᾶς σώσης δὲν μπορῆς, μὴ εἶπεν οἱ ἐχθροί σε.
Καὶ ἄπο ἐνάσε ἐχθρὸν, θέλων γλυτῆσαι,
Καὶ ἄπο ἄδικόσιν χίλις, τὸν κόσμον νὰ γεμῶσι.
Τὸ μαχημέτη τῆ ψύχῃ, νόμος νὰ κυριεύσῃ,
Τὸ γένος τοῦ ἀπίστον, καὶ νὰ μᾶς ἀρετῶσῃ.
Τῆς πονηρίας θάλασσα, ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας,
Τῆς ἔξαπατῆς ὁ πατήρ, ὁ δράκον τῆς κακίας.
Ὁ δαῖμον ὁ κακόζωπος, τῆς ὀχλοῦτορ πλάνης,
Πόλλυς ἐπάτησε βροτῆς, καὶ σὸν βυθὸν τῆς βάνῃ.
Ὅτι λοιπὸν ὅπως δύσαν, καὶ ἄπο μᾶς δὲ γῆκα,
Τὸν μεμέτη τὸν σαλὸν, ἢ μᾶς ἀπαρηθοῖκα.
Καὶ σίασε ἀφῆκασιν, τὸν ποιητὴ καὶ κτίστω,
Τὸ ἐρανῆται ἐ τῆς γῆς, ἐ τῆς αἰθρώπων ρύστω.
Τὸ βάπτισμα τὸ ἅγιον, αὐτοῖς πατέσιν,
Τὰ ἄχρατα μυσηία, προσῶς δὲν τὰ ψηφῶσιν.

Καὶ γλύοικαν συγκαίωναί, μετὰ τὸ μεμέτη,
Τὸν πλάον καὶ παμίρον, τὸν βαίβηλον καὶ ψύτη.
Θεέμε παντοδύαμε, καὶ πῶς τὰ ὑπομήης,
Τόσα περίασια βάσανα, Χεῖς ἐπῶς τὰ βασείης.
Καὶ σέκεται νὰ φαισῆ, ὁ κλήρος ὁ δικός σε,
Ὅν ἔξηγόρασας Χεῖς ἐ, αἶμα τὸ ἅγιόν σε.
Καὶ τώρα πῶς τὸ ἄφισες, ἔτση καὶ κινδιουδίη,
καὶ κάθε μέρα ὁ ἔχθρος, σκλαβδίη καὶ τουρκδίη.
Καὶ δὲν θωρεῖς ἔξ ἔρανῆ, παίδουσιν καὶ σκλαβία,
Ὅπῃ οἱ πάντες ἔχωμα, γυναικες καὶ παιδία.
Ὅπόχου οἱ χεῖσιανοί, δὲ τὸ ἔνομά σε,
Καὶ σέκεται σὺ πῆσιντες, φυλάτας ἐντολάς σε.
Καὶ τυρανῆν τῆς ἄθλιης, δέρνευτες καθ' ἑκάστω,
καὶ ὅλα τὰ ὑπομήουσιν, δὲ ἔσῃ τοῖ πλάστω.
Τῆς βγαίου ἐκ τὰ ἀπῆτιατες, καὶ κῆνοι κατοικῆσιν,
Ὡς χοῖροι ζῶν καὶ πίνουσιν, σαυτὰ σκηλιὰ μεθεῖσιν.
Καὶ ἄλλα πωρεσιότερα, ὅπῃ ὁ νῆς με φείσει,
Ναὶ τὰ ὑπεῖδεν ἠμπορεῖ, καὶ νὰ τὰ σηλογίσει.
Ζωὴν περνῆσιν θλιβερῆ, πολλὰ σαυτὰ ρίσμη, καὶ
κόπας καὶ μόχθας ἔχουσιν, πολλὰ βασανισμῆ.
Ἄλλὰ καὶ τόσα δάκρυα, Χεῖς ἐπῶς τὰ βασείης,
Πῆ χιώνονται καθ' ἡμέρα, ἐπῶς τὰ ὑπομήης.
Ὅπῃ ἀεμαζώνουσαν, λίμνη ἦχαν γιόμησε,
Νὰ εἶσαι μεγάλη ἐ βαθιά, καράβια ταρμηροῖσε.
Νὰ σείλης ἐκ τῆς ἔρανῆς, τὰ ἄνωθε καὶ ἵψει,
Ὅργὴν θηρῶν εἰς τῆς ἔχθρῆς, τῆς πάντας νὰ καλίψει.
Ὅσπερ ποτὲ Σκαχειεῖν, ἀφανίσον ἐναρδίω,
Χιλιάδες ὄγδοῦκοντα ἐ ἑκατ', καὶ πύγαν σὸν ἄδην.

Πῆ κείνοι ἐκοπίασιν, ὅλοι εἰς μίαν ὥρα,
Εἰς τὸν καιρὸν τῆ Ἐζεκιήλ, Ἱερουσαλήμ τε καὶ χώρα.
Στρατὸς βαρβάρων ἀθροισθεῖς, ὡς ἐθνῶν τῶν ἀθέων,
Ἐχαίρωνται εἰς τὴν σφαγαῖς, τῶν ἐποχῶν Ῥωμαίων.
Ἄνδραϊς αἱμάτων ἀπεινῆς, καὶ πλείρης δαπῆ δόλο, ἄρπαγες ὑφρίθαινοι, καὶ τέκνα τῆ δαβόλε.
Ἀλλὰ αἰχμῶν πλήρωσον, τὰ πρόσωπα ἀτιμίας,
Εἰς τὰ ὀπίσω νὰ στραθῆν, μετ' ὀπλῶν καὶ δηλίας.
Καὶ τίς ἡμᾶς τίς ἄθλιος, νὰ κλαύσῃ νὰ θρηνήσῃ,
Αἰχμαλωσίαν τὴν ἡμῶν, νὰ μᾶς παρηγορήσῃ.
Ὡσπερ ἄγγεια ὀσράκινα, ὅπερ σὰν τζακιῶσιν,
Τὰ ρίκτησιν εἰς τὴν κοφρὰ, καὶ τὰ ποδοπατῆσιν.
Οὕτως καὶ μῆς οἱ ἄθλιοι, ὅλα τὴν ἀμαρτίαν,
Μᾶς δέριν καὶ ποδοπατῆν, τὰ μόβορα θηρία.
Πῆ ὡς τὸ χιόνι ἐλάμπασεν, ἦν ἡμέρα φῶτος.
Καὶ πῶρα ἐχθῆκαμε, ἦν νυκτὸς καὶ σκότος.
Μὰ φεῖσαι φεῖσαι κύριε, ἀφαιστὴ ἀμπελῶνος,
Τὴν πίσιν τὴν ὀρθοδόξον, αἰῶνας εἰς αἰῶνος.
Δίαποτα ὀνεφύτῳσεν, χεῖρ ἐπὶ δεξιᾶσιν,
Διὰ ἔλεος ἀφαιτον, καὶ ἀγαθότητάσιν.
Καὶ μνήσθητι τῆς ἐλεεινῆς, ὀρέας ἡλικίας.
Τὰ βάσανα καὶ πειρασμοὺς, καὶ τῆς αἰχμαλωσίας.
Ἐὼς πότε ἀσημῶν, σρέφῃς τὸ πρόσωπόν σου,
Καὶ οἱ ἀσεβῆς κωχῶντονε, εἰς τὸν πιστὸν λαόν σου.
Καὶ βείσκονται οἱ παλαίπρωροι, σὲ κίνδυνον περὶ σου.
Ἐκ τῆς σνοχωρείας, χεδὸν ἀξεψυχήσῃ.
Διατὶ λοιπὸν ἐχάσανε, τὴν τύσιν παρησίαν,
Ἐκείνα τὰ τόσα ἀγαθὰ, πῆ οἶχα πρὸς τὴν χρείαν.

Λεῦτε πηγὰ ἀντλήσετε, ὕδωρ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου,
 Νὰ κλαύσω κὴ νὰ θρηνήθω, ὅξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου.
 Πῶς νὰ σὲ κλαύσω ἄθλια, κὴ πῶς νὰ σὲ θρηνήσω,
 Τὲς διογμὲς κὴ χαλασμὲς, πῶς νὰ τὲς ἀρχλήσω.
 Νὰ γράψω τόσα βάσανα, τῆς Κρήτης τῆς καὶ μῆνης,
 Τῆς ξείνης κὴ τῆς μοναχῆς, κὴ τῆς πολλὰ θλιμῆς.
 Ἡ' λιε κρύψοντα τὸ φῶς, κὴ κλαύσατε τὰ δαΐδρα,
 Τὼ κρήτων τῶ περιήμον, πῆ ἦτον κυρὰ κιάφειδρα.
 Τὰ νέφη μὴ δὲν βρέξετε, ἢ γῆ μὴ δὲν βλασήση,
 Καὶ τὰ βοτάνια τῶ ἀγρῶ, καὶ σία μὴ ἀνθήση.
 Τὰ πετεινὰ τῶ ἔρανθ, κ' αὐτὰ μὴ κλαδίσην,
 Ὅλα τὰ πάντα θλιβερά, νὰ κλαύσεν νὰ θρηνήσεν.
 Περβόλια βρύσαις ὠπταμοῖ, κὴ δρομοισφαλισίτη,
 Κάμποι λαγκάδρα πέζοτα, ὄλισσαις λυπηθήται.
 Καὶ γὼ ἔρως θρηνήσατε, σ' αὐτὴν τὴν ἀδικίαν,
 Πῆ ἐσκλαβώθη ἄδικα, χωεῖς καμιάν αἰτίαν.
 Κρήτης τὰ χεῖλημα δειλιῖν, τὰ μέλημα ζομάσεν,
 Χεῖρα δὲν ἔχῃ δυνάμιν, κονδύλι γιὰ νὰ πιάσεν.
 Τὲς κερσεμὲς κὴ σταγμὲς, πῆ ἔγιναν ὡς τῶρα,
 Σ' αὐτὴν τὴν κακοεῖζηκη, κὴ κερσεμένη χώρα.
 Πονήμα μέσα σὺν καρδίᾳ, σαὶ εἶναι καμωμένη,
 Ναυεῖσκεται αἰχμάλωτη, κὴ παρμπονεμένη.
 Ὡ Κρήτη ὡς οἱ ἀρχοντες, σὲ βλέπων κὴ θωρῆσιν,
 Τὰ τόσα σὲ βαρέματα, πῆς με πῶς τὰ βασῆσιν.
 Ὡ κρήτη πῆ ἦν τὰ πλέτησε, πῆ εἶναι αἰτιμαῖς ἢ τῶσαις
 Τὸν ἔπαιόνσε μαρτυρῶ, ἀν' εἶχα χίλιας γλάσαις.

Πῆ τ' ἄρχόντων τὰ χεῖρα, ποσατικά καὶ πλῆτη,
Αἰδόξαις καὶ ξεφάντωσας, πῆ ἔχεν ἡ χώρα τῆτι.
Πῆ οἱ σοφοὶ διδάσκαλοι, πῆ ἡ παραταξία,
Πῆ ἦν τὰ παλικάρια, καὶ πῆ ἡ δυναστεία.
Πῆ τ' ἄρχόντων αἰτιμαί, πῶς ἐπατασαδῦκαν,
Καὶ τῶρα πῶς εὐερίσκονται, μέ βασαια καὶ τερικαν.
Ἄρχοντες πῆ οἱ σμωραβοισας, πῆ τὰ λαγονικάσας,
Πῆν τὰ γεράκια τὰ μορφα, καὶ πῆνε τὰ χεῖράσας,
Πῆ καὶ αὐταῖς οἱ φορεσιῆς, μετὰξω τὰ βελῆδα,
Καὶ τ' ἄλλα τὰ ἐπίλοιπα, εἶπέ με τῶρα πάντα.
Κρήτη σολήτης Βενετιάς, τῆ Πειντζιτα κορώνα,
Ὅτ' ἔτ' ἄρ' ἐζημιότασε, πολλὰ σὲ καμαρώνα.
Κρήτη ὅσοι σὲ ἴδασιν, πολλὰ σαυὰ ζητῆσιν,
Ὅτ' ἐκὶ ἂν λάχεν σεπαινῶν, κίολοι σὲ μαρτυρῆσιν.
Ὅλαις αἰ χάραις σ' ἐπαινῶν, ὅτι ἦσεν πλεμισμῆν,
Καὶ σήμερον εὐερίσκουσαι, κακῶς κατατημισῆν.
Κρήτη πῆ ἦσεν ἐπαινετῆ, σὰ πλῆτη παρὰ ἄλλη,
Χώρα τῆ Βενετζάνημα, ἦσεν πλέον μεγάλη.
Καὶ ἄπο πᾶσαν ἀφῆτην, παῖτα ἦσεν σολισμῆν,
Χαρίσματα πωλὸν λογιῶν, κυρὰ καμαρωμῆν.
Ὅ κρήτη κείμα πῆ ἦτονε, ἄλλος νὰ σαφιστέψη,
Γένος μωρὸν καὶ ἄπισον, καὶ νὰ σὲ κυεῖουσι.
Πῆ ὅλος ὁ κόσμος σὲ παιεῖ, σὺ τῆ χίλω καὶ σοφία,
Σὲ γράμματα καὶ ἄρματα, ἀλλὰ καὶ σὴν ἀνδρεία.
Καὶ ἄλλα πολλὰ μαθήματα, μικρὰτε καὶ μεγάλα,
Τάξαις λέγω καὶ φρόνισαις, καὶ πᾶσα φύσις ἄλλα.
Καὶ τῶρα ἐκατάντησαι, σὲ τέρκε τὴν σκλαβίαν,
Πῆς ἄρχοντές σε ἔχασαι, καὶ τὴν καλὴν ἀφῆτῆν.

Ἡ δ' ὄξασα ἐχάθηκε, ἢ τὰ μορφάσα κάλη,
Ὅπῃ τὰ καμαρῶνασιν, μικρότε ἢ μεγάλοι.
Καὶ χάλασαν ταῖς Ἐκκλησιαῖς, πῆ ἦταν ἡ τιμήσα;
Μετρίτια ταῖς ἔκαμα, οἱ πονηροὶ ἐχθροῖσιν.
Ἀλλήμονον ἀλλήμονον, πῶς εἶσαι καμομήνη,
Ἀθλία ἢ ταλαίπωρος, ἢ κατὰ πατημήνη.
Ἀλλήμονον σὺ ὄρφανή, ἢ καταφρονεμήνη,
Καὶ πῶς ἐκατασάθηκε, σαχίρα φορικιά μήνη.
Χεῖς ἐνὰ εἶχα δάκρυα, ἄπειρα σαὶ τὶ βρύσει,
Νὰ ἔκλεε ἡ καρδὴ λαμῆ, ὥστε νὰ γαυακτίση.
Νὰ κλαύσω ἢ νὰ θρηνήθω, μετὶ τῶ ἰχθύμε ὄλιω,
Αὐτῶν τῶ πειρήμον, ἢ ἀκκομήνῳ πόλιν.
Ὡς Κρήτης χώρα με χρυσή, λυπῆμε δ' ἄσάνα,
Πῶς ἐδελώθησ' ἄθλια, σὰ χᾶμε τα ἔσάνα.
Οὐαὶ οὐαὶ ἀλλήμονον, ἢ πῶς ἐκατασάθησε,
Πῆ δὲ τὸ ὄλπιζες ποτὲ, τόσα κακὰ νὰ πάθησε.
Πῆ εἶναι τὰ τόσα ἀγαθὰ, πῆ εἶσιν χορτασμήνη,
Ὡς ἡ ἔλαια κατὰ καρπὸς, εἶσιν ἐσολισμήνη.
Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχασες, ἢ ἄλλοι τὰ ἔχεν τώρα,
Τὰ ὑσερίθης ἄθλια, ὅλα εἰς μίαν ὥρα.
Ἄρα χεῖς ἐμε νὰ σραφῆ, πάλιν σὺ ὠρώτη τάξι,
Καθὼς εἶτον φοροτίτερα, σὰ ἔργα ἢ σὺ ὠράξι.
Κλαύσεται δ' ἄσοι κλαύσεται, ἢ σπῆλια μαυρισμήνη
Θνητὰ τῆς ἐρήμης δε κλαύσεται μετὰ μήνα.
Κλαῦσε ψυχίμε θρηνήσε, δάκρυσε ἢ λυπήσε,
Καὶ σὺ καρδία βόησε, μὴ τῶ δυνάμινσα.
Κλαύσεται κλαύσεται πικρῶς, ψυχῆ ἢ σὺ καρδία
Καὶ αὐτὰ μὸς θρηνήσεται, ὁμῆμε φοροθυμία.
Καὶ

Καὶ σεις μάτιάμε χύσεται, δάκρυα τεθλημένα.
Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιαί, θοὰ κ' βυρκομυρία.
Ὡσὰν ποτάμη ἀδ' ἄβατο, ἔτζη αὐτὰ αἰδράμεν,
Νὰ κλαύσεν κ' τὴ λυπηθῆν, ὥστε πᾶν ἀποκάμεν.
Πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, νὰ τὴν ἐλοῦθῆρώση,
Σὲ κείνες πᾶ τὴν εἶχασιν, πάλιν νὰ τὴν ἐδώση.
Θεὲ μεγαλοδυάμε, ἀ' εἶναι ὀρισμόςσε,
Πάλιν νὰ τὴν ἐλάβεσιν, διὰ τὸ ἔλεόςσε.
Καὶ δόσεται τὰ ἀπύτιατες, δόσε τὰ παρξικάτες,
Καὶ σονείτες ὁπεδεμός, σόνεν τὰ βασιλιάτες.
Δικαίως τῆς ἐπαίδουσαι, διὰ τὸ πῆλαισιμόντες,
Καὶ τῆς ἐκαταδίκασαι, εἰς χεῖρας τῆς ἐχθρῶντες.
Σαὶ ὁ πατήρ τὰ τέκνατε, διὰ νὰ σωφρονιθῆσιν,
Καὶ τὰ παιδούει ἀπλαγχνικά, γιανὰ ταπεινωθῆσι.
Ἐτζη κ' σύφιλαίθρωπε, ἐπεδούσῃς τὴν τῶρα,
Αὐτὴ τὴν κακοεἰζήκη, κ' τεθλημένη χάρα.
Ἀλλὰ πάλιν λυπεῖσεν τὴν, διὰ τὸ ἔλεόςσε.
Καὶ ἀφαίσιον τὸν Ἀμαλῆκ, τὸν πονηρὸν ἐχθρόνσε.
Τὸν ἐδῆ τὸν ἀιτιπάλον, κατὰβαλε ἐντάχου,
Δόστε σκοτῆρα κρατημὸν, τί φλάζρα ὅπε κ' ἀλλάχη.
Δόστε σα χαῖρια κρατημὸν, κ' εἰς τὰ μάτια σα χῆτη,
Σα σκοτία δίσομο σαθαί, κ' σὴν καρδιάτες σφάχη.
Δόστε Χεῖς ἐφιλαίθρωπε, ὀργῆ κ' καταδίκου,
Διλείν εἰς τὸ λόγετες, τὰ μὲν ἔχενε νίκου.
Μὸν ἀνικῶνται πάντοτε, φόβου κ' ζόμονάχη,
Στὴν γῆ κ' εἰς τὴ θάλασσα, Χεῖς ὅπε κ' ἀλλάχεν.
Ἡμαῖς δὲ ἐλοῦθῆρώσον, ἐκ τὴν ἐπιβελίτες,
Καὶ ἀπὸ τὴν παμίαρον, πῆσιν τὴν ἐδικιούτες.

Ὅτι

Ὅτι σὺ εἶ ὁ ποιητὴς, ὁ πλάστης καὶ Θεός μας.
Καθὼς σὲ ἐγνωρίσαμεν, ἐκ κοιλίας μητρὸς μας.
Καὶ διὰ τὸ δεῦροτα, ἐσὶν ἄφοροισμῶν,
Ἡμέρα νύκτα Κύριε, καὶ σὲ παρακαλῶμεν.
Σκέπε καὶ ἀφύλαττε, τρεῖς τὲς σὲ ὑμνῶντας,
Ἐνὰ τῶν ὄλων γὰρ Θεὸν, τρεῖς σὲ δοξολογῶντας.
Εἰρλώδισον τὸν κόσμον σε, ὡς Θεὸς καὶ δεσπότης,
Τὸ φῶσον κέρασ Χριστιανῶν, ἐν εἰχασίν ἐν φρόντι.
Τὰ βάσανα αἰ παύσασιν, τῶν αἰδοιτῶν δαιμόνων,
Πᾶς τυραννῶν τρεῖς ὄσεβεις, καὶ χεῖς μέγαλον πόνων.
Τὸν σάλον κατὰ φραυῖον, χεῖς τῶν ἀμεξήτων,
Τῶν πειρασμῶν καὶ θλίψεων, κινδυνῶν ἀφορήτων.
Καὶ θραύσον τὰ φρυάγματα, τῆς Ἄγαρ κύριε, μὲν,
Καὶ φύλαξον ὡς ἀγαθός, τὴν ποιμνησε Θεέμα.

Σημειώσετε, πᾶς δίχως γυναικὸς αἰτία,
τίποτες δὲ γίνεται.

Βλέπετε παῖτες ἀδελφοί, πῶς γυναικὸς αἰτία,
Ἐγέννησαν τόσα κακὰ, πόση ματοχυσία.
Γνωαῖκα ἦτον ἀφορμή, ἡ σύγχυσις ἐνὰ γῆν,
Στὴν γῆν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, σὸ ὅλλω τὴν οἰκὸν μὲν.
Αὕτη ἡ αἰτία ἦτον, μάστις καὶ ἔξ-κληρίσαι,
Κ' ἔκαμε χήραις ἀμεξαις, καὶ ἐκλάψαν καὶ θρῆνῶσαν.
Καὶ νὰ ἦθελετονε κακὰ, νὰ ἦθελε πιξυδί,
Παρά τῆς γνώμης πᾶβαλε, νὰ πάνσ' ὁ ταξίδι.
Πᾶς χάλασε τὴν ἐνώσιν, καὶ τὴν πολλὴν εἰρλῶν,
Καὶ χύθησαν τόσα αἵματα, καὶ οἱ πειρασμοὶ θρῆνοι.

Διατί ἐκ τῆ κόσμου τῆ ἀρχῆ, γυναικα ἡ αἰτία
 Καὶ ἔφερε τὸν θάνατον, διὰ τὴν ἁμαρτίαν.
 Καὶ τὸν Ἀδὰμ ἐξώρισεν, ἐκ τὰ καλὰ τὰ τόσα,
 Πῶς δὲν μπορῆνὰ διγνηθῆ, ἢ αἰθρωπίνῃ γλῶσσα.
 Καὶ ἔσθιοι ἐγνήκαμεν, διὰ τοιαῦτα κάλη,
 Καὶ διὰ χάριτος Θεῶ, τῇ λάμψει τῇ μεγάλῃ.
 Καὶ ἡ ξωάδα χάλασε, διὰ γυναικὸς αἰτία,
 Πῶς ἦτον μεγάλη καὶ καλή, ἐκείνη ἡ ἀφροσύνα.
 Καὶ ὁ Προφήτης ὁ Δαβὶδ, πῶς εἶχε τὴν Βασιλείαν,
 Διὰ γυναικα ἔκαμεν, φόνον καὶ τὴν μοιχίαν.
 Καὶ ὁ Σαμφὼν ὁ θαυμαστός, ἐκείνος αἰθρωπὴ μῦθος,
 Γυναικα τὸν ἐπλάνασε, καὶ μέτε τυφλὸς μῦθος.
 Καὶ Ἡρωδιάδα ἔκαμε, νὰ φέρουσι τὴν λεκάνην,
 Καὶ ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν, τῆ μέγα Ἰωάννη.
 Γυναικα καὶ τὸν Σολομῶν, ἔκαμε καὶ γελάθη,
 Ὡς ἀπερμῶρος καὶ ἀγνώστος, καὶ ὑστέρῃ ἐλαθάθη.
 Καὶ ὁ κύρ Λέων ὁ σοφός, ἐκείνος εἰς τὴν πόλιν,
 Γυναικα τὸν ἐκρέμασεν, ὡς τὸ γινώσκετε ὅλοι.
 Κάστρα καὶ χώραις ἁμίξαις, καὶ ἀσῆτια ἐρημάξαι,
 Φίλους δικῆς καὶ ἀδελφῆς, ἐκόνισσι ἐσφάξαι.
 Ταῖς ἄλλαις ἀπαριάζωται, δὲν θέλω νὰ τῆ γράψω,
 Ὅτι ἡ πολλαῖς καὶ ἁμίξαις, καὶ ἡ χρεία πάσῃ.

Ἐπιστροφῆν πρὸς τὴν Παραγίαν,
 καὶ Ἀειπαρθενὸν κόρη.

Εἴα καὶ μόνη ἐρέθηκε, καθαρά καὶ ἁγία,
 Αὐτὴ ἡ Μήτηρ τῆ Χριστοῦ, λέγω ἡ Παραγία.

Τῆς Εὐας τὸ κατάκειμα, τὴν τὸς ἰὼ ἀμαρτίαν,
Ἐτ' ἤ αὐτὴ τὴν ἔσβησε, σὰν τὸ νερὸ τὴν σίαν.
Αὐτὴ ἢ πολυῦμνητος, τῆν' αἴω ἰσχυτέρα,
Τῶν ἐρασίων στρατειῶν, πάντων ἀγιωτέρα.
Καὶ ὅσοι τὴν πισθεύσι, ἢ τὴν ὁμολογῶσι,
Παρθεῖον καὶ ἀμόλυτον, καὶ τὴν ἐφοροσκυῶσι.
Βέβαια ὡς φιλόσοργος, τὴν δέλει βοηθήσει,
Σ' ἐκείνῳ λέγω τὴν φεικτὴν, τὴν τῷ ἕστις κείσιν.
Αὐτὴ εἶναι ἢ ἀφορμὴ, πάλιν ἀνάσθη δ' ἔμην,
Κίδ' ἀπὸ τὰς χεῖρας τῷ ἐχθρῷ, νὰ ἐλδοθερώσῃ.
Αὐτὴ εἶναι μεσότης, καὶ κόσμος σωτηρία,
Ὅτ' ἢ ὁ κόσμος σέκεται, μετὰ τὴν αὐτῆς φρεσβεῖα.
Αὐτὴ εἰς ἕστις γνώριμος, εἶναι ἢ φροσασία,
Ἀπελπισμύωντε ἐλπίς, εἶναι ἢ βοήθεια.
Αὐτὴ εἰς χῆρας ἢ ὄρφανὰ, εἶναι ἢ φροθυμία,
Στὴν φειρασμῶν, ἢ πᾶν κακῶν, εἶναι ἐλδοθεία.
Αὐτὴ καὶ δ' ὅσα μοναχῶν, εἶναι ἢ πλατυτέρα,
Καὶ τῆν' ναυτῶν τὸ πέλαγος, εἶναι πάντα μύτερα.
Τῶν ὀρθοδόξων καύχημα, εἶναι πολλὰ ἀκυσμῆν,
Τῶν ἱερέων καλλονὴ, κυρὰ χειρομῆν.
Καὶ δ' αὖτε τοὺς ἀδελφοί, ἀσ' δ' ἰδ' ἀμῶν σ' αὐτὴν ἰδῶν,
Μὲ δ' ἀκρυὰ ἢ φροσούχαι, ἢ μὲ ταπεινωσῶν.
Ἀπὸ τὰς χεῖρας τῷ ἐχθρῷ, νὰ μᾶς ἐλδοθερώσῃ,
Καὶ τῶν δικαίων τὴν χαρὰν, νὰ μᾶς καταξιώσῃ.
Λοιπὸν τὸ τέλος ἔφρασα, ταύτης τῆς ἰσορείας,
Καὶ τῶν πολέμων τῶν δεινῶν, καὶ τῆς αἰχμαλωσίας.
Καὶ τὸ ἰσχυθῆσα ἐγὼ, καὶ βαλάτο σὺν σάμψα,
Οἱ κείοις ἀγαλώμασι, δ' αὖ νὰ εἶναι πάντα.

Ἐὰν θελήσης καὶ ἐσὺνὰ μάθης, τὸ ὄνομά μου,
Ἀκάκιος Ἱερομόναχος, διὰ κρῆσις ἡ χυραί μου.
Ἀλλὰ καὶ ἡ παξίδα μου, ἡσος Κεφαλῶνία,
Καθὼς ἐγγράφως βεῖσκειται, σ' αὐτῷ τῷ ἴσορεια.
Ὅτι θέλω νὰ βεῖσκειται, καὶ τίποτε δὲ χάινω,
Ὡς περὶ ζῶ συγχώρησιν, καὶ πάλιν σαῖ ποδαῖω.
Καὶ δὲ τῷ συγχώρησιν, περὶ θέλωνε μὲ κάμνη,
Ὁ κύριος ὅξ ἔρατῆ, σόπον καλὸν τῷ βαση.
Ὅτι ὡς ξένος ἔτυχα, καὶ γὰρ σιωτὸν τὸν τόπον,
Καὶ ἴδα τὰ χυρόμυρα, καὶ βάλθηκα εἰς κόπον.
Διὰ τὸ μὲ ἐβελήθηκε, εἰς σιχον νὰ τὸ βάλω,
Τῆτο τὸ λίγον περὶ θωρεῖς, μικρὸν ἔχι μέγαλον.
Ὡς εἶχα τὴν ἐλπίδα μου, μετὲ θεῶ τῷ χάριν,
Εἰς ῥῆμα τῷ ὀξήγησα, καὶ βγῆ κ' ἀπὸ τὰ βαρη.
Ῥωμαῖκα σαῖ τῷ θεωρεῖς, καὶ τῆ σαῖ τῷ δεαβάζης,
Κιὰν ἔσφαλα καὶ τίποτε, μὴ δὲ πολὺ θαυμαζης.
Λοιπὸν τὰ πάντα ἔγραψα, σ' αὐτῷ τῷ ἴσορεια,
Καὶ πάντα νὰ βεῖσκειται, σ' ἕκαθ' ἑνὸς τὴν χρεία.
Νὰ εἶναι εἰς ἐνθύμησιν, χυρόνες ἀπυρασ μύνης,
Σὲ κείνης περὶ βεῖσκειται, καὶ σ' ἕκαθ' ἀπερχομύνης.
Ὅμως ὀξήγησα αὐτῷ, πάντες νὰ τῷ χυροκῆσι,
Καὶ μύρα τὸν ἀμαρτωλὸν, δεα νὰ μὲ συγχωρεῖσι.
Καὶ σ' εἰς περὶ τῆ δεαβάζετε, καὶ ὅσοι τὰ χυροκῆσι,
Δέουμαι καὶ παρακαλῶ, πάντα νὰ μὲ συγχωρεῖτε.
Καὶ ὁ θεὸς ὁ ἅγιος, θέλει σας τὸ πληρώσει,
Καὶ κ' εἰς τῆς Βασιλείας τε, νὰ σαῖ καταξιώση.
Ἐτῷ Βενετικῷ τὴν ἔγραψα, σ' ἕκαθ' ἀπερχομύνης χώρα,
Ἐτῆ καθὼς τῷ θεωρεῖς, καὶ τὴν δεαβάζης τῶρα.

Ἡ γοῶν εἰς τὸν καμπαναριὸν, τῷ μέγα Γεωργίῳ,
Ἐκεί τὴν ἔτελείωσα, εἰς δόξαν τῷ κυρίῳ.
Στὴ Τζαφεριαρὸν τῷ κελί, τῷ παροσιωτάτῃ,
Καὶ πάντα χεῖ ὀξάκυσον, σοφῆ λογιωτάτου.
Καθὼς αἰ ὠραξοὺς φαίνονται, τὰ ἔργα φανερόντων,
Καὶ τὰ καλά καμώματα, σ' ὅλον τ' κόσμον σώνεν.
Ἄλλα καὶ ἡ ἐφήμητις, ἡ ἀγαθὴ κ' ἄξια,
Τὴν μαρτυρῆσι πάντοτε, ὅσοι κ' αὐτὴν ἑώραξα.
Τέτοιας λογῆς ἢ βλέποντας, ἐγὼ τὸ ὄνομάτης,
Ἄ ὠ ἀρεταῖς θεαρέσαις, καὶ ὀπιτήδ' ὀνοματάτης.
Ἡ δέλισα ὡς φίλοςτις, τῷ τὰ νάσι χερσὶ ἴσω,
Πρὸς τὴν ἀγάπῃ τὴν ἐμὴν, καὶ ἐν θυμῷ μου ν' ἀφήσω.
Τὸ φίλξον τῆς ἀγάπης μου, καὶ τῆς πιστῆς φιλίας,
Π' ὅχως ὄν πόθον τῆς ψυχῆς, ἐκ χερσὶν τ' θείας.
Διότι πάντων τῶν καλῶν, τὸ πληρωμα ἡ ἀγάπη,
Εἶναι σιμὰς ὄν ἀνθρώπων, ὅπερ ἐκ ὀξέξ' ἀπῆ.
Καὶ πάντα φύλος γνήσιος, τῆς λογιωτητόσσε,
καὶ τῷ μησέρ τὸ μάξ' ἀταμὸς, ὅπερ ἐναι ἀδελφόςσε.
Διατὶ ἀκῶ καὶ κεινῶ, τὴν θεοσεβειάτη,
καὶ χαίρομαι πνευματικῶς, εἰς τὰ καμώματα.
Δεχθῆτε τὴν ὠραίεσιν, καὶ τὴν ὀξ' ἀθεσίμω,
Πῶ ἔχω καὶ σῆς δύοσας, με πόθον τῆς ψυχῆς μου.
Παρακαλῶ τὸν κύριον, νά σας πολυχρονίση,
Ὡς ὀπιθυμῆται καὶ οἱ δύο, αὐτὸς νά σας χερσίση.
Τ' γεία καὶ Μακρόβιον, χροῖτες καὶ σωτηρία,
Ἄ πόλαυσιν αἰώνιον, καὶ θείαν Βασιλείαν.
Καὶ σῆς πῶ τὴν ὀξ' ἀβαζέτε, δέεθε κατ' ἐκάστω,
Τὸν Βασιλία τῷ παιτὸς, τὸν ποιητὴν καὶ πλάσιν.

Ἴνα καὶ γὰρ λούθηρωθῶ, πυρὸς ἀτελεύτητος,
 χαρᾶς τῆς γλῶσσης μέτοχος, καὶ τῆς κλέκταλιτος.
 Βασιλείας καὶ θυφῆς, καὶ δόξης ἀκηράτου,
 Καὶ αἰωνίων ἀγαθῶν, Θεῶ τῶ ἀοράτου.
 Ἡς γυνοίτο ὀπιτυχεῖν, ἡμᾶς τῆ μεσιτεία,
 Τῆς παραχαίτησε μητρὸς, καὶ σὲ φιλαδελφωπία.
 Σὺ δὲ παρθεῖς δέσποινα, ἡ τὸν Θεὸν τεκέσα,
 Ἰπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν υἱόν, μὴ παύση δυσωπῆσα.
 Σὲ βοηθὸν καὶ κτίμεθα, σκέπτω καὶ προσασίαν,
 Καὶ δεῖ σὲ πρὸς τὸν Θεόν, ἔχωμεν παρρησίαν.
 Καὶ δεῖ με τὴν μητέρα σε, Χεῖρ ἐπιπέσον πρὸς βείη,
 Ρύθιμα κινδύων πφρασμῶν, καὶ πᾶσαι ἀμαρτίαι.
 Ὅτι ἐσσεα προσκυῶ, τὸν δεῖ αὐτῆς τεχθεῖτα,
 Καὶ τῆς ἀγίας δέξισσε, θρόνε μὴ χωρεῖσῃτα.
 Ἐἴνα τὸν ὅλον γὰ Θεόν, ἀμφω σὺ τῆ μητέρα,
 Ἰμνολογῶ δόξολογῶ, νύκτα καὶ τὴν ἡμέρα.
 Καὶ δεῖ τὴν δέσποινα, τὸν σὲ παρακαλῆντων,
 Σκέπε καὶ δεφύλαττε, αἰετὸν εἰσοιχέντων.
 Λοιπὸν γηῦ μεσίτεια, δεῖνὰ μελεῖση,
 Ὁ παροικτίρμων κύριος, καὶ γὰρ με συχωρήση.
 Ἀμὲν ἀμὲν γηῦοιτο, γηῦοιτο γηῦοιτο μοι,
 Τὴν ἀφῆσιν ὡν ἔπραξα, τῶν ἁκλιμάτων δόσοι μοι.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Στίχοι ἔτεροι αἰώμασοι, καὶ ἔτις θέλι αὐς μετείσι-
το ψήφος τῶν σιχίων, καὶ ἔτος τὰ θεεί-
σκει ἐν δὲ χολείαν.

Γ Τὴν δὲ εἰσκομαι ἐγὼ, καὶ γινώσκω ἐκ εἶμαι,
Περὶ πατὸ κάπο σὺ γινώ, καὶ εἰς τὰ αἴω εἶμαι.
Στῆτον τὸν κόσμον βεῖσκομαι, καὶ ταπεινά ὀδῶ,
Μ' ἀλήθεια εἰς τὰς ἐραεῖς, ἐκεῖ ὡς πολὺ ὄω.
Καὶ μὴ νομίσης ἀνθρώπε, ἢ θεοτόκος εἶμαι,
Οὐχὶ ἐχὶ μὴ γένοιτο, αὐτὴ ἐγὼ δὲ εἶμαι.
Τὸ ὄνομά με ἴσεται, σὲ πεσάρα σοι γία,
Καὶ ἔτις θελήσει βεῖσκειται, αὐτὰ ἐν δὲ χολία.
Τὸ ψήφος εἶναι χίλια, ὀκτὸ καὶ ἑπτὰ κόσια,
Στὸν ἀειθμὸν βεῖσκονται, σοσὰ καὶ εἶναι τόσα.
Ἀνθρώπος δὲ με θεωρῆ, με ταύτον σιωπηχίω,
Καὶ καθομεσὰ σκοτηνὰ, καὶ ὄξω δὲ δὲ γινώ.
Καὶ ὅποιος ἐκεῖνος δὲ ρεθῆ, τὰς σοίχας νὰ ξιγίση,
Καλῆ διδασκαλίας μαθητὴς, βεῖσκειται ὡς φύσιν.
Αὐτὸς ἢ ξέρει β. βαια, τὴν ἄλφα καὶ τὴν βήτα,
Τὸ γάμμα δὲ λτα ἐφυλὸν, τὸ καὶ ὡπα καὶ τὴν ἦτα.
Καὶ ἔτις πάλιν τὸ λοιπὸν, ἐκεῖνος δὲ με εὖρη,
Αὐτὸς εἶναι ἀμαθής, τὴν ἄλφα δὲ ἢ ξέρη.
Καὶ ἔτις τὸ ὡρέπει νὰ παινα, ἐκεῖνον πῆ τ' εὖρη.

32
ψ 700
υ 400
χ 600
η 1

Ⲅⲉⲛⲟⲩ
Ⲅⲉⲛⲟⲩ

ψχι 1708

Πει

Περὶ τῶν κ δ' γραμμάτων, τῆς Ἀλφαβήτου
ποῖος τὰ ἦυρον.

Η Ξέρει ὅτι ὁ σοφώτατος Παλαμίδης εὔρε 15
γράμματα τὰ ὁποῖα εἶν ταῦτα, α. β. γ. δ. ε. ζ. ι.
κ. λ. μ. ν. ο. π. σ. τ. υ. μετ' αὐτὸν ἐφρόθηκε Νάδ-
μος Ὀμιλῖος ἕτερα γράμματα ξία θ. φ. χ. διό καὶ
πολλῶ χρόνον ἦσαν αὐτὰ τὰ ι θ. ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι μὴ ἔ-
χονταις τὸ ψ. τὴν Φαλίδα ἔλεγον Παλίδα, καὶ ἄλλα
πολλὰ ῥήματα. Μετὰ ταῦτα Σιμωνίδης. Ὁ χιός ὁ-
ποῖος ἐφρόθηκε γράμματα δυο η. ω. Ἐπίχαρμος
δὲ ὁ Συρακῆσιος ἐφρόθηκε γράμματα τριὰ ρ. ξ. ψ.
καὶ ἕτως ἐπελειώθηκε τὰ κ δ' γράμματα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Περὶ τῆς ἡλικίας τῆς ἀνθρώπου.

α. βρέφος ἀπὸ γυνήσεως ἕως τεσσαρῶν χρονῶν β. παῖς
ἀπὸ τῶν ε. χρονῶν ἕως τῆς δεκαπενταρῶν γ. μὴράκιον
ἀπὸ ιε. χρονῶν ἕως τῆς εἰκοσίδυο δ. νεανίσκος ἀπὸ
τῆς κγ. χρονῶν ἕως τῆς σαράντα ὀκτώ ε. ἀνὴρ ἀπὸ τῆς
μθ. χρόνης ἕως τῆς πενήντα ἐπὶ α. γηρεῶς ἀπὸ τῆς
ν η. ἕως χρονῶν ἑξήκοντα ὀκτώ ζ. φρεσβύτης ἀπὸ τῆς
ξ θ. μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Τὸ ἐπὶ α. αἰῶνων
παράτασιν αἰνιτομυθία. Η' τοῦ ἀνθρώπου ἡλικία καὶ
ἀλλοίωσιν, καὶ μακάριος ὅπῃ πολιτεύθῃ καλῶς ἐν
ταύταις ταῖς ἐπὶ α. ἡλικίαις ἵνα ἰσχυρῆται πρὸ Θεοῦ.

Ἐπὶ λογισμῶς, θυμῶς, καὶ ὀπιθυμία,
τὸ τριμερῆς τῆς ψυχῆς.

Θ Εἶ τὸ δόρον, καὶ Ἀκακίη πόνος,
Νὰ ἔσται εἰς ἐθύμιση, εἰς αἰῶνα αἰῶνος.
Ρίζα φεῦ τῆ φόνος φθόνος,
Καὶ καρπὸς τῆ φθόνος φόνος.
Καὶ ὅποιος τὸν ἀποκτίση,
Στὴν κόλασιν θέλει κατοικήση.
Φθόνος παρηργαῖς, καὶ δόλος,
Θέλει πᾶμε τοὺς διαβόλους.
Καὶ ὅποιος ἀγάπη ἔχει,
Μὲ τῷ Θεῷ θέλει μετέχει.

Η Ἐλεημοσύνη, ἀνάγκη τῆς θυγατέρων τῆ ἐπου-
ρανίη Βασιλέως, ἦγεν τῆς ἀρετῆς εἶναι. Διὰ τὸ
ἔλεος καὶ φιλανθρωπίας ὁ Θεὸς ἀνθρώπος ἐγένετο.
Ἡ κενοδοξία ἀφανίζει τὸ μὴ δελαβεῖσθε καὶ ἐπιπέ-
σθαι, καὶ τιμαῖ τὸν πλησίον, καὶ παίζειν, καὶ ἡ ἀργολο-
γία. Καὶ ἐδέξασθε ἀνακαινίζει τὴν ψυχὴν, ὡς φό-
βος τῷ Θεῷ, καὶ τὸ καλῶς προσέχειν, καὶ τὸ μελετᾶν
τὰ λόγια τῆ κυρίας πάντοτε. Ὁ φθόνος καίεται, καὶ
ὁ ὀρθονόμος δροσίζεται, ὅπου γὰρ ὅστις φθόνος, ἡ
ζῆλος ἐν ἀνθρώποις, ἐκεί καὶ ὁ σατανὰς κατοικεῖ ἐν
μέσῳ αὐτῆς.

Τῷ Θεῷ πρέπει δόξα τέλος ἀμύ.

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000021099

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

Historia
No. 100